

Marlieske en Pier

Max de Lange - Praamsma

MARLIESKE EN PIER

Rie
Reinderhoff

MARLIESKE EN PIER

DOOR

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

Omslagrekening van Corrie van der Baan
Met illustraties van Rie Reinderhoff

TWEEDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4390 X

In de Marlieske-serie zijn verschenen:

Marlieske, 4e druk

Marlieske beleeft een avontuur, 3e druk

Marlieske en Pier, 2e druk

1. Van knikkers, een vliegend tapijt, een tandarts en een geheimpje

Mam, ik hoef geen thee, hoor. Ik ga meteen weer knikkeren. Ik heb nog even een paar heel mooie opgehaald. Voor de vijftwintigste tegel. 't Gaat fijn, mam. Ik win! Ik..." Met dat Marlieske van Vliet de kamer binnenstapt, begint ze te ratelen. Haar knikkerzak, waarvan ze de laatste weken gewoon onafscheidelijk is, houdt ze stevig in haar hand geklemd. Maar opeens onderbreekt ze haar eigen woordenstroom, blijft even blij verrast staan en jubelt dan: „Tante Frouck! Wat enig!”

Voor het ogenblik zijn alle knikkers en knikkerfestijnen, waarover ze zelfs vanmiddag in school af en toe stilletjes gedroomd heeft, vergeten. Ze vliegt op haar moeders vriendin uit Woudwijk, die daar zo heerlijk onverwacht in haar eigen hoekje bij het raam zit, af en geeft haar een stevige pakkerd.

Tante Frouck trekt haar zo groot als ze is op haar schoot. „Zo, Mar-

lieske van negen jaar," lacht ze. En dan, terwijl ze haar een eindje van zich afhoudt: „Laat me je 's even goed bekijken, meisje. Ik geloof beslist dat je een stuk groter bent geworden." En quasi-ernstig: „Nu ja, negen of acht jaar. Dat scheelt ook maar eventjes een heel jaar, wat jij."

„Een heel jaar." Marlieske schatert. „Ha, ha, die tante Frouck. Net of je, als je jarig bent, er zo maar opeens in één keer een heel jaar bij krijgt." Zij weet wel beter, hoor. Dat lijkt alleen zo. Omdat je de ene dag nog kunt zeggen: ik ben acht. En de volgende al: negen. Nee, ze tippelt er niet in. Dat hoeft tante heus niet te denken. Je ziet trouwens zo dat tante Frouck een grapje maakt. Aan de pretlichtjes, die in haar ogen dansen en die ze lekkertjes niet kan doven. En ook aan het knipoogje, dat ze moeder daarnet gaf.

Tante Frouck lacht ook. Die bijdehante Marlieske laat je er niet zo gemakkelijk inlopen. Dat weet ze zo langzamerhand wel.

„Maar groter geworden ben je toch, sinds ik je het laatst gezien heb, Marlies. Beslist," houdt ze vol.

Moeder, achter het theeblaadje, dat ze gezellig voor zich op de kloostertafel heeft gezet, knikt. „Dat zie je goed, Frouck," lacht ze. „Marlieske begint zo te groeien de laatste tijd. Ik merk het het beste aan haar jurken. Uit verscheidene heb ik de zoom al moeten halen."

„Zie je nu wel." Tante Frouck zegt het bijna triomfantelijk.

Marlieske lacht maar 's. Ze vindt het best leuk. „Misschien word ik wel net zo lang als vader," zegt ze dan.

„Als vader," schrikt moeder Van Vliet. „Schei uit, kind. Hoe verzin je het. Asjeblijft niet, hoor. Wat jij, tante Frouck?"

„Nee," schudt die. „Daar zullen we het beste maar van hopen. Dat zou echt een beetje te lang zijn voor een meisje, hoor Marlies. Maar vertel me 's gauw, vrouwtje: heb je een mooie verjaardag gehad, daar in Nijmegen? Je vriendinnen konden nu natuurlijk niet komen."

„Nee," zegt Marlieske. „Dat ging jammer genoeg niet. Maar die zijn later nog geweest. Toen we weer thuis waren van de vakantie." En glunder: „Zo had ik lekker twee keer feest. Want op mijn verjaardag zijn we met z'n allen heel de dag naar „De Efteling" geweest."

„Naar dat ontspanningsoord of natuurpark of hoe je het maar noemen wilt in Brabant, in Kaatsheuvel?" Tante Frouck vraagt het verast.

Marlieske knikt ijverig. „Ja. Enig, hè tante? Vanuit Nijmegen kon je daar naar toe een dagtocht maken met een touringcar, weet u."

En een tikkeltje trots: „Nu ben ik fijn meteen in Noord-Brabant geweest. De enige uit onze hele klas.”

Tante Frouck glimlacht vertederd. „Nou, dat is even wat, zeg,” vindt ze dan. „De enige uit heel de klas.” En tegen moeder, ondeugend:

„Wat zal die jongste dochter van je nu gaan opscheppen, Lena.”

„Niks hoor, stouterd. Helemaal niet.” Marlieske schudt tante Frouck, quasi-boos, zachtjes door elkaar. „Wat denkt u wel van me! Maar 't was fijn op „De Efteling”, tante! Nou!” laat ze er ogenblikkelijk op volgen.

„Dat geloof ik graag,” zegt tante Frouck. „Ik ben er zelf nog wel nooit geweest, maar ik heb er al zoveel over gehoord en gelezen. Het moet er verbaasd aardig zijn.”

Marlieske knikt nog harder. „Reusachtig is het er, tante. Eerlijk, hè mam?”

Moeder Van Vliet knikt ook. „Ja, het is er werkelijk alleraardigst,” beaamt ze. „Van alles hebben ze daar. Wij kozen het uit om dat zo bekende sprookjesbos en die mooie speeltuin. Dat leek ons fijn voor de kinderen. Maar er is daar veel, veel meer, zeg. Dat was echt een verrassing voor ons. Roei- en kanovijvers. Een zwembad. Tennisbanen. Speelweiden. Picknick-velden. En noem maar op. En dat alles midden in de bossen. We hebben er allemaal tot en met genoten. Eerlijk. Ik zou er best 's weer naar toe willen.”

Marlieske zit gewoon te popelen om er ook van te vertellen. Ze kan bijna niet wachten tot haar moeder ophoudt met praten. Nog maar amper heeft die het laatste woord gezegd of ze begint dan ook al geestdriftig: „In die speeltuin waren twee prachtige draaimolens, tante! Niet zulke, die je zelf moet duwen. Nee, echte. Met muziek en al. Eén met autootjes. En één met paarden en wagentjes. En daar mocht je voor niets in. Net zo vaak als je wou.”

Pier, Marlieskes twee jaar ouder broertje, is net de kamer binnengekomen en hoort wat Marlieske vertelt. „Dat is niet helemaal waar,” zegt hij nu een beetje opa-achtig. „Op z'n hoogst om de andere keer.” En weer grinnikend bij de herinnering: „Ik heb me slap gelachen, tante. Sommige kinderen probeerden telkens weer er stilletjes in te blijven zitten. Ze verstopten zich achter de autootjes en achter de paardjes. Maar het lukte hun nooit. De meneer, die op moest letten, vond ze altijd en stuurde ze er subiet uit. Hij liep aldoor expres nog eens helemaal om de draaimolen heen en dan kéék hij. Hij snapte ze allemaal. En dan had u die sneue gezichten van de kinderen moeten zien. Sommigen schaamden zich rot.”

„Pier toch!” zegt moeder dadelijk, geschrokken en boos tegelijk. „Je weet dat je zulke woorden niet mag zeggen.”

Pier probeert z'n schuldigste gezicht te zetten. „Sorry moeder,” praat hij dan z'n neefje Corrie na. „Mijn tong maakte een klein slippertje. Ik bedoel te natuurlijk: ze schaamden zich weg.” En weer even vrolijk als daarnet: „Maar 't was enig om te zien, tante. En die meneer maakte zich helemaal niet kwaad. Die liep alleen heel rustigjes achter hen aan.”

Tante Frouck verbijt maar met de grootste moeite een lach. Die raker met dat slippertje van z'n tong.

Maar Marlieske is boos, omdat Pier haar verhaal zo eigenwijs aan 't verbeteren sloeg en nu meteen aan 't woord blijft. Ze schokschouderd.

Pier heeft nergens erg in en gaat onverstoorbaar verder: „Er waren er ook die brutaal keken. Om hun figuur te redden natuurlijk. Maar die meneer trok zich nergens wat van aan. En pas als de laatste door het uitgangshekje verdwenen was, maakte hij het ingangshek open en mochten anderen erin. Het ging reuze-eerlijk.”

„Nou ja,” begint Marlieske dan vlug en nog steeds een tikkeltje uit haar humeur, „dat bedoel ik natuurlijk ook.” Waarom moest Pier er z'n mond nu ook weer inslaan? Dat kan ze gewoon niet uitstaan. Zij was aan 't vertellen. En 't ging over háár verjaardag. O zo. „De meeste kinderen gingen, zodra ze eruit waren, dadelijk weer in de rij staan bij het ingangshek,” gaat ze een beetje snibbig verder. „Wij ook. Dat weet je best. We zijn er heel vaak in geweest.”

Pier is eerlijk genoeg om dat grif toe te geven. „Eigenlijk te vaak,” vindt hij nu achteraf. „Want daardoor bleef er geen tijd over voor het spoorbaantje. Dat spijt me nou nog.”

Tante Frouck is één en al oor. „Was dat er dan ook al?” vraagt ze.

Marlieske en Pier knikken om het hardst. „Alleen voor kinderen, hoor,” vertelt Marlieske dan. „Daar mocht je ook voor niks in.”

„Ja, maar wij kwamen er veel te laat,” zegt Pier en hij kijkt zowaar opeens een beetje grimmig. Nu ja, het was toen ook zo'n teleurstelling voor hem. „We hebben wel gezien hoe fijn de anderen rondreden, maar zelf konden we er niet meer in,” gaat hij verder. „Er waren zoveel liefhebbers. We hebben nog wel een tijdje in de rij gestaan, maar we kwamen niet meer aan de beurt. We moesten naar de bus.” En weer spijtig: „Hartstikke sneu, hoor.”

Moeder doet net of ze dit minder fraaie woord niet hoort. „Ja, dat was echt jammer,” beaamt ze alleen. Ze is nog niet vergeten hoe

Pier mopperde toen vader hem uit de rij haalde. Als die 'm toen niet 's even flink op z'n nummer had gezet, zou hij voor hen allemaal heel de pret van die mooie dag nog bedorven hebben. Zo vervelend was hij. „Maar voor de rest was alles even fijn,” laat ze erop volgen.

„Nou,” zegt Marlieske hartgrondig. „Het was enig, tante. U had er echt bij moeten zijn. Er waren zoveel leuke dingen.” En alweer met een woord van Corrie: „Fantastisch gewoon. Die Holle Bolle Gijs! Nee, schitterend! Wat zou u daar ook om hebben moeten lachen. Hij leek op z'n gemak over de vensterbank van een leuk, klein huisje met een schuin, rood dak te leunen. Z'n grote mond natuurlijk wagenwijd open.”

„Allicht,” lacht tante Frouck. „Daarvoor heet hij toch zeker ook Holle Bolle Gijs, die kon schrokken grote brokken . . . Hoe is het ook maar weer?”

„Een koe en een kalf en een heel paard half,” vult Marlieske aan. „Maar daar op „De Efteling” schrokte hij heel wat anders, tante. Wat, dat raadt u nooit. Papier.”

„Nee toch,” zegt tante Frouck. Nee, dat zou ze werkelijk nooit geraden hebben.

Marlieske lacht en knikt maar. „Ja. Zo enig, tante. Boven op dat rode puntdak zat een kabouter, die naar beneden wees. Naar Holle Bolle Gijs. En Holle Bolle Gijs zei steeds: „Papier hier. Papier hier.” En als je dan een stuk papier in die grote mond van 'm gooide: „Dank u wel.”

„Wat leuk,” vindt tante Frouck. „Wat verbazend leuk. Alle kinderen wilden natuurlijk papier in die grote mond gooien. En zo bleef er geen snippertje op het terrein liggen,” bedenkt ze dan.

„Precies,” zegt moeder. „Slim verzonnen, hè?”

„Nou, geweldig,” beaamt tante Frouck. En tegen Pier en Marlieske: „Zulke Holle Bolle Gijzen moesten ze in alle steden en dorpen hier en daar kunnen neerzetten, zeg. Wat zouden we dan een keurig opgeruimd land krijgen. Maar vertel 's verder. Wat was er nog meer voor leuks?” Tante Frouck stelt daar echt belang in. Dat zie je aan haar hele gezicht.

„O, massa's,” begint Marlieske ijverig. Maar nog voordat ze ook maar één van de andere dingen kan opnoemen, vertelt Pier al: „Er was ook een heel grappig winkeltje, tante. Dat zag er precies zo uit als de winkels van heel vroeger. Het heette „In de hoorn des overvloeds”. En het had ook een uithangbord. Daarop stond een ouderwets aan-

gekleed vrouwtje, dat op een stoel zat en met een glunder gezicht een koek in de hand hield. En daaronder stond: „Wilt ge voor uw wijf iets soecken... Stel u voor, tante, voor uw wijf. Maar vader zegt dat dat vroeger heel gewoon het woord voor vrouw was. Nul Wilt ge voor uw wijf iets soecken. Dan vindt men hier: Brabantse koeken, Lemco knotsen, nogablokken, spekken, kaneelstokken, droprollen, Nutsrepen, Marsrepen en noem maar op. Een hele zeel.”

„Dat een jongen, die totaal niets om lekkers geeft, dat allemaal zo goed onthouden heeft, zeg,” begint tante Frouck dan met een effen gezicht. „Snap jij dat nou, Marlieske?”

Marlieske geeft tante vlug een knipoogje van verstandhouding. „Nee hoor, ikke niet,” zegt ze dan al even effen.

Maar Pier hapt niet. Hij is zo wijs om opeens oostindisch doof te worden en doet dus of hij niets gehoord heeft. Onverstoorbaar gaat hij verder: „Eigenlijk was alles even leuk, tante. Die ganzehoedster ook. Dat was een heel grappig boerenmeisje, dat op een voetstuk stond met onder iedere arm een vette gans. En die ganzen lieten al maar water uit hun bek lopen. Dat was eigenlijk een soort fontein.”

„Ja, en die „gouden” kip die eieren legde,” vult Marlieske geestdriftig aan. „O, alles.” Ze is haar boosheid van daarnet alweer vergeten. „Maar het sprookjesbos, dat vond ik, geloof ik, toch nog het allermooiste,” zegt ze dan.

„Ja,” knikt Pier, „ik ook. En weet u wie dat ontworpen heeft, tante? Anton Pieck, die ook wel van die prachtige platen in boeken tekent, weet u wel?”

Tante Frouck knikt enthousiast. „Nou, en of ik dat weet. Anton Pieck, die tekent zo mooi. Dat is een echte kunstenaar,” vindt ze.

Moeder is dat roerend met haar eens. „Nou. Dat kon je daar ook zien, hoor. Het was alles zo echt en zo mooi, dat de volwassenen er op z’n minst evenveel van genoten als de jeugd. Die sprookjes en vooral ook de sprookjesfiguren gaan gewoon voor je leven als je ze daar ziet. Ze lopen, ze praten, ze maken muziek. Dat sprookje van „De vliegende fakir”. Néé.”

„Mag ik dat tante vertellen, mam?” Pier en Marlieske vragen het als uit één mond.

Moeder haalt een tikkeltje hulpeloos haar schouders op en kijkt tante Frouck intussen lachend aan. Wat moet ik daar nu op antwoorden, betekent dat. Ik kan toch niet één van die twee hummels gaan voortrekken?

Maar tante Frouck weet wel raad. Die moet op „De Meihorst”, het

rusthuis, waarvan zij directrice is, zo vaak raad schaffen voor al die oude dames en heren. „Samen,” beslist ze. „En Marlieske mag beginnen, omdat jullie voor haar verjaardag naar „De Efteling” zijn gegaan. Afgesproken?”

Pier knikt, al is het een beetje zuinig. „Ja.” Hij had het verhaal veel liever alleen gedaan natuurlijk. Maar zo is het toch wel het eerlijkst. Dat vindt hij ook.

Marlieske straalt. En meteen ratelt ze al: „Je ziet de achterkant van een paleis met torens, een tuin en vijvers. Prachtig. Heel groot en heel echt.”

„Van een Perzisch paleis, tante,” voelt Pier zich geroepen nader uit te leggen. En een beetje eigenwijs: „De achtergevel. En die alleen heeft al tweeëndertig kantelen. Alles is heel precies nagemaakt.”

„Asjeblijft,” zegt tante Frouck en er klinkt ontzag in haar stem. „Tweeëndertig kantelen maar liefst. Dat is niet niks, zeg.” En dan: „En daar gebeurt dan zeker iets.”

„Nou, reken maar,” zegt Pier. „In één van die torens . . .”

Maar Marlieske laat hem niet uitpraten. Ze valt 'm dadelijk in de rede. „Nee, dat is niet eerlijk,” zegt ze bijdehand. „Ik mocht eerst vertellen.”

Pier kijkt beledigd. „Dat weet ik toch zeker wel, kind. Ik vergat het alleen even. Jij vergeet toch ook wel 's wat. Je hoeft heus niet dadelijk zo kattig te doen, hoor,” vindt hij.

En nu is Marlieske op haar teentjes getrapt. „Ik doe helemaal niet kattig,” verdedigt ze zich. „Ik . . .”

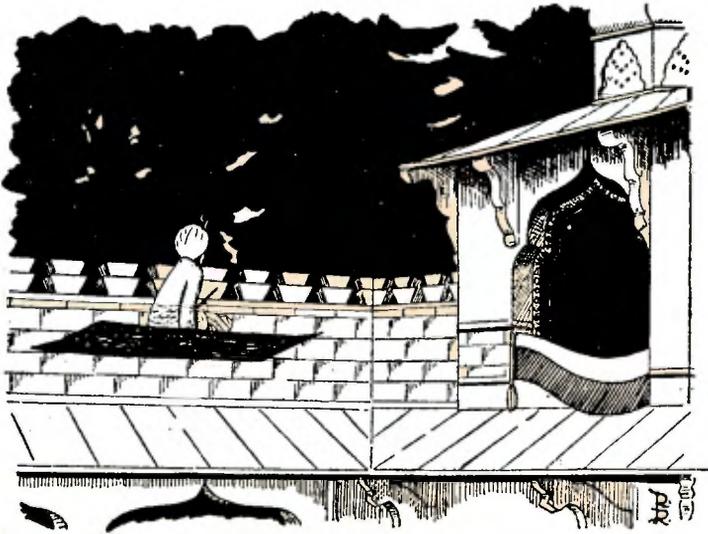
Maar tante Frouck maakt een bezwerend gebaar met haar handen en zegt kort en goed: „Ssst jongens, niet kibbelen. Vertel verder, Marlies.”

Marlieske is alweer bezig. „Nu, in één van die torens gaat een luik open,” vat ze meteen de draad van het verhaal weer op. „En in die opening of eigenlijk daarvoor, komt een man staan. Een meneer met heel mooie kleren aan en een tulband op z'n hoofd. En die begint op een fluit te spelen.”

„Een fakir is dat,” kan Pier niet nalaten gauw aan te vullen. „En hij speelt op een soort hobo.”

„Dàt zal prachtig klinken,” veronderstelt tante Frouck.

„Nou, zo mooi,” vertelt Marlieske. „Maar het mooiste is dat, als die fakir begint te spelen, er iets enigs gebeurt, tante,” gaat ze verder. „Het raam, waarvoor hij staat, ziet uit op de paleistuin. En in die tuin, aan de overkant van een vijver, is een tulpenbed. Dat zie je

niet. Nee. Maar die fakir kijkt terwijl hij speelt al maar naar dat plekje. Van links naar rechts en omgekeerd. En dan opeens komt er één tulp boven de grond en begint te groeien. De fakir speelt maar door en intussen komen er meer tulpen, al maar meer. Totdat er op 't laatst duizend zijn. Een heel bloembed vol. Allemaal rode. Prachtig. En pas dan gaat de fakir bij het venster vandaan, de muziek houdt op en het luik gaat weer dicht.”

„Ja,” knikt Pier. En gretig: „Mag ik nu verder vertellen?” Moeder en tante Frouck hoeven gelukkig niet weer te beslissen. Want Marlieske zegt al: „Goed.” Ze zou wel heel graag doorverteld hebben, maar ze vindt dat Pier nu toch echt wel eerlijk aan de beurt is.

Pier is al bezig. „In dat sprookje zeggen ze dat er in die muziek wonderkracht zit, tante,” zegt hij. „En dat die fakir die bloemen dus eigenlijk uit de grond speelt, begrijpt u?”

„Ja, ja,” knikt tante Frouck. Zo leuk als die hommels al vertellen kunnen. Ze heeft er echt schik in. „En wat gebeurt er dan verder?”

Pier vertelt dat maar al te graag. „Even later gaan er in diezelfde toren een paar deuren open. Op zij. En daaruit komt de fakir te voorschijn. Hij zit op een tapijt en vliegt daarop door de lucht naar de andere paleistoren. Een leuk gezicht, tante! Nee, enig!”

„Dat geloof ik, zeg,” lacht tante Frouck. „Een vliegend tapijt. Hoe verzinnen ze het.”

„Dat hebben ze daar op „De Efteling” niet verzonnen, tante,” meent Marlieske nu te moeten uitleggen. „Dat staat in dat sprookje.” Tante Frouck lacht naar haar. „Ja natuurlijk, lieverd. Dat begrijp ik. Maar hoe krijgen ze het voor elkaar om dat allemaal zo echt te spelen, bedoel ik eigenlijk.”

Nu trekt Marlieske haar schouders op. „Ja, dat begrijp ik ook niet,” bekennt ze dan.

Maar Pier zegt geestdriftig: „O, daar heeft weer een andere meneer voor gezorgd. Peter Reynders heet die. Wel twaalf elektrische motoren komen eraan te pas. Machtig.” Hij straalt gewoon. Later wil hij naar de H.T.S. Of misschien wel naar Delft. Alles van motoren en zo leren. Wie weet wat hij dan nog 's allemaal gaat maken.

Tante Frouck kent z'n plannen al lang. Ze ziet het hem nu gewoon allemaal weer denken. Zo'n jongen toch, die nu al zo goed weet wat hij wil. Hij heeft een heel warm plekje in haar hart. Marlieske trouwens ook. Och, alle vier de Van Vlietjes. Ze zijn haar kinderen immers ook een heel klein beetje. „En wat gaat de fakir dan in die andere toren doen?” vraagt ze nu.

„Precies hetzelfde als in die eerste,” zegt Pier. „Als hij daar op z'n tapijt is aangeland, gaan de zijdeuren achter 'm dicht, een luik aan de voorkant open en daar gaat hij dan weer voor staan spelen. En daar komt dan eerst ook weer één tulp boven de grond. Een gele. Daarna nog hier en daar een paar. En als de fakir door blijft spelen, bloeien daar ten slotte ook duizend tulpen. Duizend gele dan. Maar intussen zijn de rode weer in de grond verdwenen, omdat de muziek daar opgehouden is, begrijpt u?”

Tante Frouck knikt maar. Ja, ze begrijpt er alles van.

„Daarom vliegt de fakir, zodra de gele tulpen bloeien vlug weer op z'n tapijt naar de andere toren,” vertelt Pier verder. „Hij wil de rode en de gele tulpen tegelijk in bloei proberen te krijgen, ziet u. Want hij heeft als hofmuzikant van de grootmogol — keizer Akbar is dat — de opdracht gekregen ervoor te zorgen dat de beide tulpenbedden in bloei staan, als hij met de prinses komt. Tegelijk, begrijpt u. Maar dat lukt de fakir natuurlijk nooit, hoe hard hij ook heen en weer vliegt en hoe vlug of hij dan ook telkens weer begint te spelen.”

Marlieske kijkt Pier vol bewondering aan. Dat hij toch al die namen nog zo precies weet. Zij heeft ze ook gelezen, maar ze kan ze gewoon niet onthouden. Maar wacht 's even, zij weet ook nog wat. Ze

glundert opeens. „Weet u wel, waarom ze juist tûlpen in die bloem-bedden op „De Efteling” hebben gezet, tante?” vraagt ze. En ze hoopt heimelijk dat tante het niet weet, want dan . . .

Tante Frouck ziet dat aan haar ogen. „Nou, waarom dan?” vraagt ze daarom.

„Omdat tulpen uit Perzië komen en daar heel veel in paleistuinen gezet werden,” lucht Marlieske nu vlug haar wijsheid.

„Erg knap dat je dat weet, hoor,” prijst tante dadelijk. „Wij vinden een tulp zo’n echt Nederlandse bloem, hè? Wij zouden veel eerder denken dat de Perzen ’m vroeger bij ons vandaan gehaald hebben, vind je ook niet?”

„Ja,” knikt Marlieske, „maar het is net andersom. Het staat in dat boekje van „De Efteling”.” En dan trouwhartig: „Herman zegt dat het niet waar is. Die zegt dat de tulpen uit Turkije komen. Maar ze zullen het op „De Efteling” toch wel goed weten, hè tante?” Pier snuift verachtelijk. „Laat Herman toch kletsen, meid. Die meent immers altijd dat hij alles beter weet.”

Maar tante Frouck zegt: „Eerlijk gezegd meende ik dat ook, hoor. Afijn, veel verschil maakt het ook al niet. De Turken en de Perzen zijn burenen. In ieder geval hebben wij ’m ergens anders vandaan gehaald.” En dan: „Ik moet dat beslist ook ’s allemaal gaan zien. Jullie hebben me zo nieuwsgierig gemaakt met je mooie verhalen.”

„O, maar dat kan gemakkelijk genoeg. Hier vandaan kunt u er ook wel een dagtocht naar toe maken,” licht Pier haar dadelijk in. „Met de trein. Het is alleen wel een beetje duurder natuurlijk dan vanuit Nijmegen. Zo’n lange reis. Maar het kan nog net. Tot dertig september.”

Marlieske loopt vlug naar de kalender. „Ja,” bevestigt ze dan op een gewichtig toontje. „’t Is vandaag maandag de zesentwintigste. Tot en met vrijdag kunt u nog gaan.”

„Alsof tante Frouck daar zo maar een, twee, drie tijd voor heeft,” probeert moeder de geestdrift van haar jongste twee nu een beetje te temperen. „„De Efteling” blijft er hopelijk nog langer dan vandaag, hoor. We nemen in ieder geval nu eerst nog maar ’s een kopje thee, wat jij, Frouck?”

„Ja graag,” zegt die.

Moeder pakt de theepot van het vrolijk brandende, glazen waxine theelichtje en vult de kopjes van tante Frouck en haar zelf opnieuw. „Jij ook een kopje, Pier?” vraagt ze intussen. En dan dringt het plotseling tot haar door dat Marlieske daarnet gezegd heeft dat het van-

daag maandag de zesentwintigste is. En nog voordat hij kan antwoorden, zegt ze geschrokken: „O Pier, je had vanmiddag naar tandarts Evers ontmoeten.” Haar ogen gaan meteen naar de klok. Halfvijf wijst die. „’t Kan nu zeker niet meer, hè?” laat ze er dan wat aarzelend op volgen. „Halfvijf. En het is op z’n minst nog een halfuur lopen ook.”

Pier schudt heel beslist z’n hoofd. „O nee, dat gaat echt niet meer, mams,” zegt hij dan. „Ik zou wel op de fiets kunnen gaan natuurlijk, maar het zit daar altijd zo tjokvol. Nee. Het geeft trouwens niet,” laat hij er dadelijk op volgen. „Ik ga morgen wel.”

Moeders gezicht licht op. „O ja, tandarts Evers is er tegenwoordig altijd twee dagen in de week. Dat vergat ik even. Gelukkig.” En tegen tante Frouck: „Vroeger, toen Herman geregeld naar ’m toe moest, had hij hier in de stad maar één dag in de week spreekuur, weet je. Maar hij heeft het langzamerhand zo druk gekregen, dat hij er wel een tweede dag bij moest nemen. Hij is de tandarts voor tandregulatie. Al z’n collega’s hier in de stad en uit heel de omgeving sturen hun klantjes, die een gebit hebben, waarvan de tanden niet staan, zoals ze dat eigenlijk zouden behoren te doen, naar hem toe, zie je. Pier heeft die beugel ook van hem. Om de vier weken moet hij daar even naar laten kijken. Dat is een kleinigheid. Maar hij zit er evengoed altijd uren.”

Marlieske is haar mooie glazen knickers en haar vriendinnen, die op haar wachten, voor het ogenblik helemaal vergeten. „Maar tandarts Evers is een reuze-aardige man,” meent ze nu te moeten vertellen. „Toen hij jarig was, gaf hij iedereen een appel. Ik was met Pier meegegaan. Gewoon voor de gezelligheid. En ik kreeg er ook een.”

„Nee maar, dat is geweldig,” vindt tante Frouck. En ondeugend: „Naar zo’n tandarts ga je gewoon voor je plezier zou ik denken.”

„Nou-ou,” zegt Pier en hij zet een heel bedenkelijk gezicht. De eerste keer dat hij bij hem kwam, draaide meneer Evers zo maar even met z’n vingers een tand uit z’n mond. „Die moest er gewoon nog even uit,” zei hij ijskoud toen Pier even piepte, omdat dat echt niet lekker voelde. „Daar hoef jij toch niet zulke rare geluiden voor te maken, jò.” En terwijl hij hem in een spiegel liet kijken: „Er groeit al een andere boven, zie je wel? Die moet toch zeker een behoorlijk plekje hebben. Deze sinjeur had al veel eerder plaats voor ’m moeten maken. Dat was niet meer dan netjes geweest. Maar nee, hoor, hij is rustig blijven zitten. Zo’n brutaal heer. Kijk, hier heb je de boos-

doener." Hij hield 'm de tand vlak voor z'n neus en toen moest hij ook alweer lachen. Een echte leukerd is tandarts Evers. En erg zeer deed het eigenlijk ook niet. Hij piepte misschien wel meer van de schrik dan van de pijn. Maar toch, hij is het nog steeds niet vergeten. Nu geeft hij er niets meer om als hij naar tandarts Evers moet. Dat aandraaien van die beugel is de moeite niet. En je kunt . . . „Ga je morgen ook weer mee, Marlieske?" vraagt hij dan opeens.

„Tuurlijk," zegt Marlieske prompt. Ze hoeft daar zelfs geen ogenblik over te denken. Want . . .

„Is de tandarts dan misschien weer jarig?" vraagt tante Frouck nu, nog ondeugender dan daarnet.

Marlieske schudt haar donker rattekopje: „Nee hoor, tante. Maar anders is 't voor Pier zo saai, hè?"

Pier grinnikt een beetje. Zo'n schijnheiligerd. Tante Frouck moest 's weten waarom Marlieske zo graag met 'm meegaat. Nu ja, hij vindt het ook echt gezellig, hoor. Natuurlijk. Alleen is nu eenmaal maar alleen. Maar . . . Vader en moeder . . .

„Dat noem ik nog 's zusterliefde," zegt tante Frouck.

Nu grinnikt Pier nog harder.

„Nou hè?" zeggen Marlieske en hij dan tegelijk. En ze geven elkaar een knipoogje en lachen naar elkaar.

Waarom . . .?!

Ja, dat is nu juist hun geheimpje.

2. Pier en Marlieske weten van een straf een feest te maken. En tante Frouck . . .

En dan gaat de bel. Drie keer heel vlug achter elkaar. „Dat is voor mij," weet Marlieske meteen. „Carla en de anderen natuurlijk." En een tikkeltje schuld bewust: „Ze snappen vanzelf niet waar ik blijf. Ik was met ze aan 't knikkeren." Dan holt ze al naar de gang en laat in haar haast de kamerdeur wagenwijd openstaan. „Waarom kom je nu niet?" horen ze even later binnen, mèt dat Marlieske de voordeur openmaakt, een hoge meisjesstem verwijtend vragen.

„M'n tante is onverwachts gekomen. Ik was even helemaal vergeten dat jullie op me stonden te wachten,” antwoordt Marlieske eerlijk. „Maar nu ga ik met jullie mee, hoor,” belooft ze. „Dadelijk. Even m'n knikkerzak halen.” Ze rent weer de kamer in, pakt haar dierbare knikkerschat, die veilig opgeborgen zit in een vrolijke, rode zak en wil meteen terughollen. Maar dan ziet ze de koekjestrommel staan en dadelijk vleit ze: „Mag ik een koekje aan de meisjes geven, mam? Om het lange wachten weer een beetje goed te maken?”

Moeder lacht. „Jij bent me d'r eentje, hoor,” zegt ze. „Ik mag dus „betalen” voor jouw vergeetachtigheid.” En dan, quasi-verontwaardigd: „Het is me wat moois.” Maar ze grijpt intussen al naar de trommel. En terwijl ze 'm openmaakt, vraagt ze: „Hoeveel vriendinnen zijn er?”

„Vier,” zegt Marlieske prompt.

„Nu, vooruit, presenteer ze dan zelf maar even.”

„Fijn.” Marlieske heeft het aardige trommeltje al in haar handen en verdwijnt er vlug mee naar de gang.

Even later brengt ze het terug. „Van allemaal welbedankt, mam,” zegt ze, terwijl ze het op de tafel zet. En vol goede moed: „En nu ga 'k een heleboel knikkers winnen. Dáág. Tot straks.”

„Doe je best,” lacht tante Frouck. „Veel succes.”

Maar Pier hoont broederlijk: „Dat moet ik eerst nog zien, hoor, opscheperster.”

Marlieske lacht zorgeloos. „Kom gerust maar kijken, hoor, meneertje. Dan zul je het zien,” zegt ze heel zeker van zich zelf.

„Poeh,” begint Pier nu. „Ik kijk wel uit, hoor. Ik ga lekker nog even naar Geert. Dag mam. Dag tante. Tot straks.” Samen met Marlieske loopt hij de kamer uit.

„Veel plezier,” wenst moeder. „Maar denk eraan: op tijd thuis zijn, hoor. Zes uur en geen minuut later. Je weet wat vader gezegd heeft,” roept ze hen dan nog waarschuwend achterna.

„Ja mam.” Pier en Marlieske zeggen het tegelijk. En ze menen het echt. Ze hebben de allerbeste voornemens. Ze willen zelf toch zeker ook veel liever op tijd thuis zijn en geen boze gezichten zien en standjes en straf krijgen. Wat dacht je dan. Maar als je zo fijn aan 't spelen bent, gaat de tijd nu eenmaal altijd zo afschuwelijk vlug. Er is een uur om als je denkt dat het op z'n hoogst een halfuur kan zijn. Wat moet je daar nu toch aan doen? 's Winters is het lang zo moeilijk niet. Dan moeten ze binnenkomen als de straatlantaarns aanfloepen. Nou, dat zie je meestal wel. Maar nu. En dan met dat mooie weer. Ze

herinneren zich heel goed wat vader eergister, toen ze ook weer te laat thuiskwamen, gezegd heeft. „Als 't nu weer gebeurt,” zei vader, „gaan jullie dadelijk na de avondboterham naar bed. Zonder pardon.” Nu, dat laatste begrepen ze ook. Dat betekent: al soebat en al vlei je dan ook nog zo om toch nog heel eventjes te mogen opblijven, het gebeurt niet. Nog geen tien, nee, nog geen vijf minuten. Nu, daar hebben ze ook al niet veel zin in, dat begrijpt iedereen.

Moeder en tante Frouck kijken hen lachend na. „Wat is het toch een leuk stelletje,” begint tante Frouck dan.

Moeder is dat roerend met haar eens. „O ja, als het erop aan komt zijn het schatten, allebei,” zegt ze. „Maar we hebben soms toch heel wat met die twee te stellen, dat vertel ik je. Ze zijn zo speels. En de laatste tijd komen ze geregeld te laat thuis. Het is gewoon een wanhoop. Pier zit al z'n vrije tijd bij de familie Balhuizen. Meneer Balhuizen heeft ergens wat oud hout op de kop getikt en daar mag Geert, Piers vriendje, in hun tuin nu een speelhuisje van proberen te bouwen. Dat is echt aan hem besteed, want die jongen is altijd aan het knutselen en werkelijk ongelooflijk handig voor een joch van elf. Pier vindt dat natuurlijk geweldig en helpt 'm ijverig. Zo ijverig, dat hij z'n tijd telkens weer vergeet. En als hij 's een heel enkele keer vroeg genoeg bij Geert vandaan gaat, beleeft hij op weg naar huis steevast weer iets, waardoor hij toch nog weer te laat komt. Het is me wat, hoor.” Moeder Van vliet zucht er even van.

„En Marlieske?” vraagt tante Frouck.

Moeder lacht. „O, diel Die is tegenwoordig altijd aan het knikkeren. Daar vergeet zij alles voor.”

Tante Frouck heeft vol belangstelling zitten luisteren. Nu glimlacht ze vertederd. En ze vraagt: „Is het eigenlijk niet heerlijk om nog zo helemaal in iets te kunnen opgaan, dat je er al het andere voor vergeet?”

„Ja, natuurlijk.” Moeder is dat echt wel met haar eens. „Maar toch kun je het niet altijd over je kant laten gaan. Dat spreekt ook vanzelf,” vindt ze. „Als zo iets nu 's een enkel keertje gebeurt. Och vooruit, zeg je dan. Maar telkens opnieuw. Nee. Maar soms . . .” Ze begint opeens te lachen. „Zaterdag moesten ze voor straf al hun boterhammen met tevredenheid eten,” vertelt ze dan. „En van zulke boterhammen houden ze helemaal niet. Geen van tweeën. Dat weten we allemaal. Ik vond het ook echt een beetje sneu voor hen, want zaterdagavond krijgen we juist ook nog altijd iets extra's op het brood. Een soort

voorproefje van het feest van de zondag, weet je. En dat liepen ze nu tegelijk mis. Maar ja, we hadden het van tevoren gezegd, we moesten dus voet bij stuk houden. Ze weten wel dat we dat altijd doen, maar ze proberen toch elke keer weer je te vermurwen natuurlijk. „Mag ik dan alstublieft op één iets, mam? Alleen op deze ene?” Je weet precies hoe of dat gaat met die hummels. Maar tot mijn grote verbazing deden ze dat deze keer helemaal niet. Heel gedwee en rustig, echt schuld bewust dachten wij, gingen ze op hun plaats zitten, baden eerbiedig en smeerden daarna een boterham. En toen?! . . . Nee Frouck, ik wist gewoon niet wat ik hoorde.”

„Nou?” vraagt tante Frouck vlug. Ze is zo benieuwd.

„Nu,” gaat moeder Van Vliet verder, „Marlieske at een paar hapjes en zei toen opeens tegen Pier: „Brood met tevredenheid smaakt best lekker, hè Pier?” En intussen keek ze een tikkeltje uitdagend naar Herman. Nu had ik wel gezien dat die echt een beetje met leedvermaak zat te gniffelen achter z'n eigen goed belegde boterham. Lelijk. Maar ja, hoe zijn jongens op die leeftijd dikwijls. Ze beseffen het in de regel niet en ze bedoelen het meestal ook niet zo kwaad, maar ze kunnen vaak zo wreed en onbarmhartig zijn. Ik had al eens boos mijn voorhoofd gefronst tegen hem om hem te beduiden dat hij daarmee moest ophouden, maar hij had daar geen erg in. En er toen al iets van zeggen, wilde ik niet, omdat ik nog hoopte dat Pier en Marlieske het niet zouden zien. Pier kan zo dol-driftig worden als hij zo iets ontdekt. Maar het was Marlieske niet ontgaan en die probeerde 'm toen op deze manier natuurlijk al z'n plezier in hun straf te ontnemen.”

„Vast,” leeft tante Frouck mee. „Nu, dat kan ik best begrijpen.”

„Ik ook,” zegt moeder dadelijk. „Maar ik keek toch een beetje bezorgd naar Wim. Met brutaliteit zijn ze bij hem aan het verkeerde adres. En Marlieske had daar zelf waarschijnlijk niet eens erg in, maar dit leek daar wel veel op. Ik dacht: als hij nu ook maar gezien heeft wat Herman deed. Dan . . . Maar Wim vertrok geen spier. Ik kon niets uit z'n gezicht wijs worden. Hij zei ook niets. Hij zweeg in alle talen. Toen was ik natuurlijk wel zo verstandig om ook m'n mond te houden, in de hoop, dat het hiermee afgelopen zou zijn. Maar dat was het helemaal niet. Want Pier zei opgewekt en zo gewoon, als zaten zij met z'n tweetjes helemaal alleen aan tafel: „O ja, heel lekker. En het komt wel goed uit ook dat we dat vanavond krijgen, want anders kreeg ik deze vast niet op. Kijk.” En daar haalde hij me toch een kanjer van een wortel te voorschijn, Frouck. Néé.”

Tante Frouck lacht hartelijk. Een kostelijk verhaal vindt ze dit. Ze is er helemaal in. „En hoe liep dat af?” vraagt ze nu gewoon nieuwsgierig.

Moeder lacht ook. „Wim en ik keken elkaar één ogenblik aan,” vertelt ze dan verder. „En toen wisten we niet hoe vlug we weer voor ons zouden kijken, zo moesten we lachen. En dat wilden we voor die rakkers natuurlijk helemaal niet weten. Maar ze hadden het best door, die twee. Nou, reken maar! Marlieske werd gewoon overmoedig. Die stak vlug en zeer triomfantelijk haar tong uit naar Herman, die bepaald beteuterd zat te kijken. En dat zegt wat voor Herman. En toen gaf ze Pier eerst gauw een knipoogje en zei daarna met een effen snuitje: „O ja, dat komt reuzegoed uit, zeg. Geef mij ook maar een stuk. Ik help je wel. Brood met tevredenheid is lekker. Maar met rauwe wortel toch nog lekkerder. Vind ik tenminste. En dat is ook nog heel gezond, hè moeder?”

Nu schatert tante Frouck voluit. „Die ondeugd! Dat zou ze natuurlijk nooit allemaal hebben durven zeggen als ze niet gezien had dat jullie je lachen maar met de grootste moeite konden verbijten.”

Moeder knikt. „Als je dat maar begrepen hebt. Dat buitte ze heerlijk uit. En wat moest ik, toen ze zo handig was mij erin te betrekken? Ik deed maar net of mijn neus bloedde en zei, zo gewoon mogelijk: „Ja hoor, dat is heel gezond.” Waarop Marlieske prompt jubelde: „Zie je wel, Pier? Moeder zegt het ook.” En ze hebben gegeten die avond, Frouck! Nee, geweldig! De ene boterham na de andere. Veel meer dan anders. Allemaal met schijfjes rauwe wortel erop. Van onze straf maakten zij een feest.”

„Kostelijk,” lacht tante Frouck. „Dat is toch ook een gave. Werkelijk, ik vind het prachtig.”

Moeder lacht ook. „Dat vonden wij in ons hart ook, hoor,” bekent ze dan. „Maar zo iets kun je natuurlijk niet zeggen. En al evenmin laten merken. En ondertussen waren ze toch weer te laat aan tafel gekomen. En dat móeten ze afleren. Daarom zei Wim toen deze straf geen straf meer bleek te zijn: „Meteen na de avondboterham naar bed als 't weer gebeurt.” Begrijp je?”

Ja, dat begrijpt tante Frouck best. „Maar dan gaan ze heerlijk in bed liggen lezen,” voorspelt ze.

„O ja, als ze daar de kans voor krijgen, vast,” weet moeder. „Dan maken ze daar ook weer een feest van. Op in bed lezen zijn al onze kinderen dol.’ En lachend: „Dat hebben ze trouwens van geen vreemde. Ik vind het zelf ook zo heerlijk.”

Tante Frouck lacht ook. „Ik ken er nog zo eentje,” bekent ze dan. „Wat ik in bed niet allemaal heb gelezen! Ontzettend veel!”

Moeder knikt. Ja, dat weet ze. Al die keren dat tante Frouck bij hen gelogeerd heeft. Noul... „Maar Wim weet dat van de kinderen net zo goed als ik natuurlijk,” gaat ze dan verder. „En die draait de schakelaar voor boven wel even om als ze dat proberen, zie je.”

Nu kijkt tante Frouck opeens heel ondeugend. „En zaklantaarns hebben ze zeker niet,” zegt ze dan zo langs haar neus weg.

„Pier wel,” vertelt moeder argeloos. „Marlieske niet, geloof ik. Nee.” Maar dan ziet ze opeens die ondeugende ogen van haar vriendin en... „Dacht je dan dat ze daarbij...” begint ze geschrokken. En dan, een beetje verontwaardigd: „Maar dat zullen ze toch niet wagen?”

Tante Frouck kijkt quasi-schuldbewust. „Ik deed het thuis vroeger altijd, zie je,” bekent ze dan. „En daarom dacht ik...”

Die tante Frouck. Moeder schatert het opeens uit. „Jij wist dus vroeger ook al hoe je een straf in een feest moest veranderen,” zegt ze dan.

„O ja.” Tantes ogen beginnen te schitteren. „Het was heerlijk.” Ze zucht nu nog van welbehagen bij de herinnering alleen. „De negerhut van oom Tom”. „Willem Wijcherts”. „Afke's tiental”. „De kleine Lord”. En noem maar op. Die heb ik op die manier allemaal in bed gelezen en herlezen. Ik bewaar er de meest knusse en mooie herinneringen aan. Als de wind dan ook nog om het huis gierde of de regen tegen de ruiten striemde. Noul Mijn ouders waren schatten, dat weet je. Maar veel verscheidenheid in straf wisten ze nu eenmaal niet te verzinnen. Daarom was het eigenlijk bij elk vergrijp of verzuim: „Dadelijk na het eten naar bed.” En als het iets heel ergs was, soms ook een hele middag. Nu, dan had ik geen zaklantaarn nodig natuurlijk. En in de zomer 's avonds al evenmin. Maar o wee als op andere avonden de batterij uit m'n zaklantaarn opraaakte. Dat betekende niets minder dan een ramp voor me. Eerlijk. Het gebeurde natuurlijk steevast op een heel spannend moment.” Tante Frouck vertelt maar door. De ene jeugdherinnering na de andere komt boven.

En moeder luistert met glanzende ogen. Ze genieten allebei met straaltjes, zou Corrie zeker zeggen als ze hen zo zag zitten. Maar als ze vader Van Vliet de sleutel in het voordeurslot horen steken, vliegen moeders gedachten holderdebolder weer naar het verhaal van de zaklantaarn. En gauw zegt ze: „Breng onze kinderen asjeblijft

niet op dat idee van het lezen bij het licht van een zaklantaarn, hoor Frouck. Belooft het me.”

Tante Froucks ogen twinkelen nog van de napret. Maar als vader binnenkomt, zegt ze plechtig: „Ik belooft het, Lena.”

Vader Van Vliet heeft tante Frouck vanmiddag al even gezien. Daarom vraagt hij nu meteen nieuwsgierig: „Wat belooft je, Frouck?”

Maar dat komt hij niet aan de weet. „Dat zou je nu wel 's graag willen weten, hè?” plaagt tante Frouck. „Maar dat vertellen we je nu 's lekker niet, meneer. Dat is ons geheim, wat jij, Lena?”

Moeder plaagt maar wat graag mee. „Nou, en of,” lacht ze. En om vader nog nieuwsgieriger te maken: „En wát voor een geheim.”

Maar vader Van Vliet krijgt die twee plagerds wel. Wacht even. Hij praat met geen woord meer over dat geheim. Nee. Hij pakt de krant en zegt intussen, als terloops: „Ik ben een beetje laat, hè? Smulders had een nieuwtje. Misschien . . .” En dan breekt hij z'n zin plotseling af.

Moeder loopt prompt in de val. „Wat voor een nieuwtje?”

Ze heeft het al gevraagd eer ze er erg in heeft. Smulders is een collega van vader. Hij solliciteert de laatste tijd wel eens. Misschien . . . Maar vader zet z'n onschuldige gezicht en zegt: „Ach nee, ik zou er niet over praten. Dat is waar ook.” En dan, vriendelijk, enkel met wat veel nadruk op ons: „Dat is ons geheim, weet je.” Zo'n rakker. Maar moeder is sportief genoeg om haar verlies te nemen. „Eén-nul voor jou, hoor paps,” zegt ze vlot. „Ik beloon je met een lekker kopje thee en een nog lekkerder koekje. Nou goed?” En dan lachen ze alle drie.

3. Marlieske doet een boodschap en Pier beleeft iets naars

Intussen zit Marlieske al wijdbeens achter haar allermooiste glazen knikker op het trottoir. Het is een heel grote, zeegroene met grillige figuren van allerlei andere kleuren erin. Schitterend in één woord. De vriendinnen zouden 'm stuk voor stuk dolgraag willen hebben. Daarom pikken ze er ook alle vier op, al moeten ze daarvoor op een afstand van maar eventjes vijftientig tegels gaan staan. Maar ja, dat is toch eerlijk. Daar zijn ze het allemaal over eens. Hoe groter en mooier de knikker is, hoe groter de afstand moet zijn. Dat is afspraak.

Ze wagen er heel wat knikkertjes aan. Als het je lukt dit pracht-exemplaar van Marlieske te winnen, heb je ze toch zeker in een ogenblik terug. Dan kun je er zelf immers achter gaan zitten en . . . De knikers rollen maar. En ze zijn allemaal voor Marlieske. Want al komt er af en toe een enkele wel heel dicht in de buurt van het doel, tot nu toe heeft niemand 'm geraakt. Is dat even fijn voor haar. Ze glundert. Zie je nu wel dat ze weer wint. Dat wist ze wel. Als Pier hier was! . . . Nou! . . .

Marlieske heeft haar aandacht zo bij de rollende knikers, dat ze niet hoort dat ze geroepen wordt. Al tot tweemaal toe. De andere meisjes zijn al even verdiept in het spel. Die hebben er al evenmin erg in.

En dan legt er opeens iemand zacht een hand op haar schouder en

een vriendelijke stem vraagt: „Marlieske, zou je wel een boodschap voor me willen doen?”

Geschrokken kijkt Marlieske op. Een boodschap doen? Net nu ze zo fijn aan 't spelen is? Daar heeft ze nu helemaal geen zin in. Als moeder het vroeg zou ze zeggen: „Kan Pier dat nu niet even doen, mam? Of Corrie? Of Herman?” Maar moeder vraagt het niet. Mevrouw Rosenboom doet het. Mevrouw Rosenboom, die naast hen woont en altijd zo aardig voor hen allemaal is. Voor haar vooral. Ze durft niet nee te zeggen. En dat wil ze ook niet. Ze wil best iets voor mevrouw Rosenboom doen. Alleen . . . Nu . . . En daarom . . .

Marlieske zegt niet ja en ze zegt niet nee. Ze vraagt iets. „Moet het nu dadelijk, mevrouw?” Dat vraagt ze. Want als er geen haast bij is en het over een halfuurtje net zo goed kan, kan zij mooi zolang nog knikkeren. En . . .

Maar mevrouw Rosenboom knikt al. „Ja,” zegt ze, en je ziet aan heel haar gezicht dat ze liever had dat dit niet zo was, „eigenlijk wel. 't Is helemaal naar de stad, zie je. Ik vind het echt vervelend om je bij je mooie spel vandaan te halen, maar . . .”

Mevrouw Rosenboom hoeft het niet uit te leggen. Al is het met een spijtig gevoel, Marlieske pakt toch haar pracht-exemplaar weg, graait de pas gewonnen knikkers bij elkaar, stopt het hele zaakje kordaat in de rode zak en zegt intussen tegen de vriendinnen: „Ik schei eruit. Ik kan niet langer spelen. Ik moet naar de stad.”

De speelkameraadjes horen het laatste niet eens. Zo boos zijn ze. Dit vinden ze geen werk. En Carla snibt dadelijk: „Da's gemeen. Eerst laat je ons een hele poos wachten. En nu houd je zo maar op. Net nu je een heleboel knikkers van ons ingepikt hebt.”

De anderen vallen haar bij. „Ja Marlieske. Dat is niet eerlijk,” vinden ze.

Nu wordt Marlieske ook kwaad. Wat menen ze wel. Zij doet het toch zeker niet voor haar plezier. Zij zou ook veel liever doorspelen. Dan kon ze lekker nog meer winnen. Maar dat kan ze niet zeggen. Mevrouw Rosenboom staat nog steeds naast haar en . . .

Maar mevrouw Rosenboom helpt haar. „Marlieske kan het niet helpen,” zegt ze. „Ik heb gevraagd of ze een boodschap voor mij wil doen. En daar is wat haast bij, zie je. De bus komt zo meteen.”

Marlieske is gaan staan en lacht alweer. Ze mag dus met de bus. Leuk. Zo'n ritje vindt ze ook altijd fijn. Vooral als ze alleen mag. En prompt belooft ze: „Morgen zet ik deze zelfde knikker weer op. Alleen voor jullie vieren.” En terwijl ze in haar knikkerzak grabbelt,

royaal: „Kom maar hier. Dan geef ik jullie alle vier nog twee voor de scha ook.”

De meisjes staan al naast haar. Hun gezichten zijn op slag opgeklaard. 't Is wel jammer dat ze nu niet kunnen doorspelen, maar morgen gaan ze er lekker mee verder. En 't is reuze dat Marlieske hun allemaal zo maar twee knickers geeft. Want scha hebben ze nu eigenlijk niet eens. „Goi,” roepen ze daarom vrolijk als groet, wanneer Marlieske met mevrouw Rosenboom weggaat.

„Goi,” groet Marlieske terug. „Tot morgen.”

„Ja, tot morgen.”

„Weet je waar het Francine Serné Gasthuis is, Marlieske?” begint mevrouw Rosenboom dan dadelijk.

Marlieske trekt dikke denkrimpels in haar voorhoofd. Ze heeft er wel eens van gehoord. Dat weet ze zeker. Maar waar het precies is, nee, dat weet ze toch niet. „Nee mevrouw,” schudt ze daarom.

Mevrouw Rosenboom denkt een ogenblik na. „De Honingboomstraat weet je natuurlijk wel,” zegt ze dan.

Nu knikt Marlieske ijverig. „O ja. Daar wonen tante Annemieke en oom Rik.”

Mevrouw Rosenboom lacht. „Ja, dat meende ik al.”

„Maar dat is een heel eind weg,” bedenkt Marlieske dan. „Helemaal aan 't andere eind van de stad eigenlijk.”

„Precies,” knikt mevrouw Rosenboom. „Daarom wilde ik je ook met de bus laten gaan, begrijp je?”

Marlieske knikt ook. Ja, dat begrijpt ze. „Staat dat Gasthuis in de Honingboomstraat?” vraagt ze dan vlug. De Honingboomstraat is lang. Het kan best. O, wat hoopt ze dat. Dan gaat ze lekker ook nog gauw even bij tante Annemieke kijken. Enig.

Maar mevrouw Rosenboom zegt: „Nee. Een eindje verder. In de Schuttevaerstraat. Aan het eind van de Honingboomstraat gaat de bus rechtsaf. En dan moet je bij de tweede halte daarna uitstappen. Die is vlak voor het Gasthuis. De chauffeur weet het wel. Vraag die maar even.” En dan, met een haastige blik op haar gouden polshorloge: „Vraag nu eerst even thuis of het wel mag, puk. Het kan nog net. De bus komt over vijf minuten.”

Marlieske is al onderweg. Ze holt het tuinpaadje op, klopt tegen het raam en roept, zodra haar moeder opkijkt: „Mevrouw Rosenboom vraagt of ik even een boodschap voor haar mag doen in de stad. Met de bus. Het mag wel, hè?”

Moeder knikt en komt intussen naar het raam toe. „Natuurlijk mag

dat," zegt ze. „Maar voorzichtig zijn, hoor. Vooral bij het in- en uitstappen.”

Marlieske lacht. „En achter de bus langs lopen. En niet oversteken voordat je goed naar links en rechts hebt gekeken,” vult ze vlot aan. Ze kent dit rijtje goede raadgevingen immers op haar duimpje. Moeder noemt het zo vaak op. „Nu, dag hoor,” roept ze dan. „Anders kom ik te laat. Ik leg m'n knikkerzak hier in de vensterbank. Past u er even op? Ik heb geen tijd meer om 'm binnen te brengen.” En als moeder alweer knikt: „Daag.” Een brede zwaai met haar arm en weg is Marlieske.

Mevrouw Rosenboom staat haar al bij haar eigen tuinhekje op te wachten, een allerleukst hengselmandje en busgeld in haar hand. „Je moet in het Gasthuis op kamer nummer vijf zijn,” vertelt ze. „Bij juffrouw Blokker. Als je de voordeur inkomt, de vestibule door en dan linksaf een gang in. Daar is het, aan de linkerkant. En je zegt maar: „De hartelijke groeten van mevrouw Rosenboom. En het spijt haar heel erg dat ze u voor niets heeft laten wachten vanmiddag, maar ze kon beslist niet weg. Ze kreeg onverwacht bezoek van buiten de stad.” En of ze dit mandje even wil leeg maken.”

Marlieske heeft goed geluisterd. „Ja mevrouw. Ik zal het allemaal zeggen,” belooft ze nu.

„Fijn,” zegt mevrouw Rosenboom. En lachend: „Je bent een ware redster in de nood, Marlies. Maar nu moet je gaan, meiske. Anders mis je je bus.”

„Ja mevrouw.” Marlieske zet het meteen op een holletje. De bus-halte is nog geen honderd meter verderop. Maar als de bus om de hoek van de Populierenlaan verschijnt, is hij er ook in een wip.

„Zeg vooral dat ik zo gauw mogelijk zelf weer 's bij haar hoop te komen,” roept mevrouw Rosenboom haar nog achterna.

„Ja-a.” Marlieske gunt zich maar amper tijd om even achterom te kijken terwijl ze dit terugroept. Ze wil de bus beslist niet missen. Ze heeft opeens zo'n zin in dit onverwachte ritje.

Even later stopt de bus met veel remgeknars en kan ze instappen. Ze treft het. Er is nog net een plaatsje bij het raam vrij. Een één-persoonsbankje. Daar gaat ze zitten, het aardige mandje op haar schoot.

't Is bij vijven intussen en gezellig druk op straat. De trottoirs zijn op deze mooie septembemiddag vol mensen. Winkelende dames, wandelende oude heertjes, moeders achter kinderwagens, kinderen

op autopeds en fietsjes. Het krioelt allemaal door elkaar heen. En op de rijweg schieten fietsers, brommers en auto's voorbij.

Marlieske geniet. Zo'n bus is zo lekker hoog. Je kunt fijn alles wat er op straat gebeurt zien en je hoeft intussen niet uit te kijken. De buschauffeur zorgt er wel voor dat je veilig door het verkeer komt, tot je bent waar je zijn moet.

Meer dan twintig minuten rijdt ze door de stad. En het verveelt haar geen ogenblik. Maar dan moet ze toch uitstappen. Want de chauffeur zegt vriendelijk: „Hier is het Francine Serné Gasthuis, jongedame.”

Marlieske staat al. „Dank u wel, meneer,” zegt ze. En terwijl ze uitstapt, net zoals haar moeder dit altijd doet: „Goedenmiddag.”

Een oud heertje, dat z'n mooie wandelstok met zilveren knop tussen z'n knieën heeft gezet en daar met z'n beide handen op leunt, heeft er schik in. „Dag zus,” groet hij vriendelijk terug.

Maar dat hoort Marlieske al niet meer. Ze staat al op het trottoir, vlak voor de ingang van het grote gebouw, dat het Francine Serné Gasthuis is. Ze bekijkt het eerst 's even. Ze vindt het een heel grappig huis. Het is zo laag en zo breed. Het heeft maar één verdieping met een schuin dak. En rechts en links van de dubbele deur zijn wel zeven ramen. Het ziet er vriendelijk uit, want het heeft een kleine voortuin en het is helemaal begroeid met wingerd, die juist nu zo prachtig rood kleurt. Ze neemt er straks lekker een paar bladeren van mee naar huis. Om te drogen. Een paar heel mooie zal ze uitzoeken. Voor Pier ook een stuk of wat. Dat mag vast best. Er zijn er zoveel. En ze plukt ze heel voorzichtig af natuurlijk.

Maar nu moet ze naar binnen. Anders komt ze straks toch nog weer te laat aan tafel. Nu ja, moeder weet dat ze een boodschap doet voor mevrouw Rosenboom. Straf zal ze er gerust niet voor krijgen deze keer. Maar tante Frouck is er en . . . Ja, ze wil echt proberen op tijd terug te zijn.

De voordeur is los. Ze kan zo maar naar binnen stappen. Dat is alvast gemakkelijk. Nu de vestibule door en dan linksaf naar kamer vijf. Ze weet het nog precies. Maar ze gaat niet dadelijk linksaf. Want mèt dat ze uit de vestibule komt, staat ze in een korte, brede gang, die aan het eind tuindeuren heeft die wagenwijd openstaan. Er is daar geen mens. En Marlieske zou Marlieske niet zijn, als ze niet gauw eventjes moest gaan kijken hoe die tuin er uit ziet. Onwillekeurig toch op haar tenen, loopt ze naar de deuren, stapt over de drempel en kijkt dan haar ogen uit. Want de tuin is groot en rechthoekig met

een keurig geschoren grasveld en borders vol dahlia's in allerlei kleuren en soorten en massa's herfstasters en nog andere bloemen ook. En... een pomp. Een echte, ouderwetse houten pomp. Enig. Langs alle vier de zijden loopt een straatje van goed schoon geschrobde, gele steentjes. En daaraan liggen ook allemaal kamers. Precies eender als aan de voorkant. Alleen zie je hier niet enkel ramen. Nee, naast iedere hoek is een deur. Maar die deuren zitten allemaal dicht. Voor alle ramen staan bloeiende planten en op de buitenvensterbanken van de meeste kamers ook nog. Wat leuk allemaal. Het is zo'n fleurig gezicht. Alles met elkaar lijkt het veel op het oude Hofje midden in de stad, dat vader haar 's heeft laten zien. Maar daar kwam je door een poort in en daar stonden allemaal huisjes met ieder een eigen ingang aan de smalle straatjes. Dat vond ze ook zo enig. Zo echt knus.

Maar dan komt er voor één van de ramen aan de overkant een oud vrouwtje tussen haar hagelwitte gordijntjes staan en kijkt naar Marlieske. En verderop nog een. Marlieske ziet het opeens. Zouden? ... Haar pientere, donkere ogen gaan vlug langs de ramen aan de zij-kanten van de tuin. O heden, ja hoor, daar staan ze ook al naar haar te gluren. Eén... , drie... , nee maar, wel zes paar ogen kijken naar haar. Dat is me nu toch ook wat. Ze moet er eigenlijk wel om lachen. Ze denken natuurlijk allemaal: Wat moet dat kind hier? Dat vreemde kind. Zou ze katekwaad willen uithalen? Aan de pomp zwengelen? Of bloemen plukken? Ze heeft plotseling erg veel zin om vrolijk naar hen allemaal te zwaaien en te roepen: „Maakt u zich maar niet ongerust, hoor. Ik zal heus geen kwaad doen. Ik kijk alleen even naar uw mooie tuin.” Maar ze doet het toch niet. Het roepen zouden ze natuurlijk niet verstaan, zo achter hun ramen. En het zwaaien, dat zouden ze misschien voor brutaliteit aanzien. Daarom knikt ze alleen vriendelijk naar al die oude vrouwtjes. Naar ieder van hen apart. Lachend. Dat kan ze toch echt niet laten. En één knikt terug. Dat vindt ze aardig. Daarom geeft ze die nog een extra knikje. De anderen denken zeker dat ze hen voor de gek houdt en groeten daarom niet terug. Jammer. En dan gaat ze vlug terug en regelrecht naar kamer nummer vijf, links in de lange, kale gang met aan weerskan-ten allemaal eendere deuren. Hoewel, helemaal gelijk zijn ze toch niet. Nu ja, de deuren zelf wel. Maar boven iedere deur zit een raam en daarvoor hangen allemaal verschillende gordijntjes. Dat breekt de eentonigheid gelukkig een beetje. Voor dat van kamer nummer vijf hangt een heel mooi. Het is een gehaakt. En je ziet er heel dui-

delijk twee zwanefiguren in. Prachtig vindt Marlieske het. Om zo iets moois te kunnen maken, moet je wel heel goed kunnen haken. Dat leert zij vast nooit.

Nog even kijkt ze naar het snoezige gordijntje. Dan klopt ze op de deur.

Een ogenblik later wordt die opengedaan door een klein, mager vrouwtje met dun, grijs, springerig haar en een bril op. Ze kijkt Marlieske verwonderd aan.

Maar die begint dadelijk: „Dag juffrouw Blokker. Ik ben Marlieske van Vliet, een buurmeisje van mevrouw Rosenboom. Ik moet u de hartelijke groeten van mevrouw Rosenboom doen en . . .”

Juffrouw Blokker laat haar niet uitspreken. Zodra ze de naam Rosenboom hoorde is haar klein rimpelgezichtje opgelicht. Nu wordt ze opeens bedrijvig.

„Kom binnen, kind, kom binnen,” noodt ze hartelijk. Ze sluit de deur achter Marlieske, trekt een met groen trijp beklede stoel onder de ronde tafel vandaan en wil die aan Marlieske geven. Maar dan bedenkt ze zich en zegt, terwijl ze zo vlug als een jong meisje naar het raam loopt en daar gauw een kussen in een diepe crapaud met balletjes-franje onderaan, opschudt: „Nee, ga hier zitten, zus. Daar zit je het prettigst.” En olijk: „Kun je meteen naar mijn televisie kijken, zie je.”

Nu is het Marlieskes beurt om verwonderd te kijken. Televisie? Ze ziet nergens een televisietoestel. Wel een klein radiootje op een laag kastje, dat vol staat met snuisterijen en portretten. Maar een televisietoestel. Nee.

Juffrouw Blokker komt naast haar staan en wijst naar buiten.

„Je kijkt de verkeerde kant uit, juffertje,” lacht ze. „Ik heb een heel bijzondere televisie, weet je. Eentje waar de hele dag iets voor te zien valt. Ja, dat had je niet gedacht, hè?”

Marlieske kijkt het raam uit en ziet er op dit ogenblik beslist niet al te snugger uit. Ze begrijpt ook van alles niets. Houdt juffrouw Blokker haar voor de mal? Of . . .? Maar dan ontdekt ze opeens een helder spiegeltje aan de buitenkant van het raam. En in dat spiegeltje kan ze heel de Schuttevaerstraat af zien. Ze ziet mensen lopen en fietsen. Kinderen spelen. Een auto rijden. Enig. Dat noemt juffrouw Blokker natuurlijk haar televisie. Wat een leuke grappenmaakster.

Ze kijkt haar lachend aan. „U bedoelt dat spiegeltje,” zegt ze dan. En vol bewondering: „Wat vind ik dat prachtig bedacht.”

Juffrouw Blokker lacht ook. Je ziet duidelijk aan haar vriendelijke, grijze ogen dat ze het prettig vindt dat Marlieske dit zegt. Ze gaat tegenover haar zitten op een stoel met een heel rechte, beklede rugleuning en vertelt dan: „Maar een spiegeltje noem je dat niet, hoor. Het is een spionnetje. En weet je wat het verschil tussen die twee is? In een spionnetje zie je een ander en in een spiegel je zelf.” Marlieske knikt. „Ja, natuurlijk, dat is zo.”

Juffrouw Blokker kijkt opeens een beetje ondeugend. „De meeste mensen kijken in de regel liever in een spionnetje dan in een spiegel,” zegt ze dan. „Ja, dat begrijp jij nu nog niet, maar het is toch zo. Ze hebben het meestal liever over een ander dan over zich zelf, weet je.”

Marlieske luistert met een ernstig snuitje. Ze begrijpt het echt niet

goed. Maar ze heeft toch al 's eerder zo iets gehoord. Dat weet ze zeker. Nog niet zo lang geleden. Waar was dat toch ook weer...? Ze begreep er toen ook niet veel van.

Haar gezicht licht opeens op. Ze weet het weer. En... „Zo iets zei onze dominee laatst ook,” begint ze nu. „Dat snapte ik ook niet. Hij zei toen ook nog iets over roddelen en zo, geloof ik. Ik weet het echt niet meer precies. Ik vond het zo moeilijk. En ik luisterde ook niet goed,” laat ze er eerlijk op volgen. En dan beginnen haar ogen opeens te schitteren. „Er was zo iets leuks te zien in de kerk, weet u. Daar moest ik aldoor naar kijken. Ik kon het niet helpen. Het was een heel donkere, regenachtige zondag. Gister voor een week. Toen heeft het immers zo wat de hele dag geregend?”

Juffrouw Blokker knikt. „Akelig weer was het,” herinnert ze zich.

„Ja,” zegt Marlieske. „Het was daardoor zo donker in de kerk, dat de dominee dat kleine lampje op de lessenaar van de preekstoel moest aanknippen. Anders kon hij z'n preek niet lezen. Maar daardoor kwam er op de muur achter de dominee een heel groot schaduwbeeld van hem zelf. Ik moest daar telkens naar kijken. Het leek ook zo grappig. Vooral als de dominee z'n armen in die wijde toga-mouwen uitstak. Dat werden op de muur geweldige dingen.” Marlieskes ogen beginnen onder het vertellen hoe langer hoe meer te twinkelen. In gedachten ziet ze het ook allemaal weer voor zich. Heel duidelijk. „Wij maken thuis wel eens expres schaduwbeelden op de wand met onze handen. Dat is zo'n enig spelletje. Pier, dat is m'n broertje, kan een paardekop maken en dan laat hij de bek van het paard open en dichtgaan. Net zo leuk. Maar de dominee maakte, zonder dat hij het wist natuurlijk, ook allerlei figuren. En één keer moest ik bijna hardop lachen. Toen spreidde hij de vingers van allebei z'n handen helemaal wijd open. En toen leek het net of er aan beide kanten van de preekstoel een reusachtige, heel griezelige vogel vloog. Ik zat lekker tegen m'n moeder aan geleund en ik vond het zo gezellig in de kerk. Maar toen zei de dominee opeens: „Amen.” En foetsj, weg was de schaduw, want de koster knipte meteen alle lampen aan. Net zo jammer.”

Juffrouw Blokker heeft glimlachend naar Marlieske zitten luisteren. Moet ze nu een preek tegen dit aardige, kleine ding gaan afsteken en zeggen dat ze in de kerk rustig moet luisteren, in plaats van naar de spelletjes, die de dominee zonder dat hij het weet, speelt, te kijken. Nee hoor, dat doet ze niet. Ze denkt er niet aan. Want al draagt ze zelf nu al acht kruisjes op haar rug, ze weet nog heel best

dat ze vroeger, toen zij zo'n klein meisje was, vaak ook niet veel van de preek begreep en dan zelf allerlei spelletjes bedacht met de gekleurde glas-in-lood ruitjes boven in de grote ramen van hun kerk. „O, o, jij bent me geloof ik een kleine guit,” zegt ze daarom alleen. En dan: „Maar nu moet je me 's gauw vertellen: hoe is het met mevrouw Rosenboom?”

„O, best,” zegt Marlieske dadelijk. En dan steekt ze het hele verhaal, dat mevrouw Rosenboom haar gedaan heeft, af. „En of u dit mandje maar even wilde leegmaken,” eindigt ze ten slotte, terwijl ze het voor juffrouw Blokker op de tafel zet.

Die begint daar dadelijk mee. Gretig. En terwijl ze er allerlei heerlijkheden uithaalt: kaas, eieren, cacao, een doosje met kleine zakjes thee, een kruidkoek, praat ze maar aan één stuk door. „Een best mens, mevrouw Rosenboom. Een bovenstbest mens. Precies haar moeder. Ja, precies haar moeder. Dertig jaar lang ben ik bij haar moeder in betrekking geweest en altijd met plezier. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit een onvriendelijk woord van haar gehad heb. Mevrouw Rosenboom was . . .” Juffrouw Blokker vertelt maar door. Intussen zit ze niet stil. Als het mandje leeg is en de verschillende verrassingen netjes weggeborgen zijn, moet Marlieske een glaasje limonade hebben. En een koekje. En een snoepje.

Marlieske heeft het best naar haar zin. Ze luistert, ze snoept en intussen gaan haar ogen ook nog naar alle kanten. Nu eens kijkt ze in het spionnetje, waarin werkelijk steeds weer iets anders is te zien. Dan weer dwalen haar blikken door de overvolle kamer en langs de wanden, die vol portretten in donkere lijsten hangen, met hier en daar een schilderij ertussen in. Een gasthuis is dit. Dat weet ze. Maar wat zou dat nu eigenlijk precies zijn? Geen Hofje. Dat heeft ze wel gezien. Misschien een rusthuis, net als „De Meihorst”? Als juffrouw Blokker haar een tweede snoepje presenteert uit een snoezig rond, vuurrood trommeltje, dat bezaaid is met gouden sterretjes, vraagt ze het opeens. „Is dit gasthuis een rusthuis, juffrouw?”

Maar nu schudt juffrouw Blokker heel hevig haar kleine, grijze hoofd. „Gelukkig niet,” zegt ze dan uit de grond van haar hart. „Ik wil niets van rusthuizen zeggen, hoor kind. Begrijp dat goed. Er zijn er heel mooie en heel goede. Maar niet voor mensen zoals ik en zoals de andere dames, die hier in 't Francine Serné Gasthuis wonen. Wij wonen hier wel met z'n allen in één huis. En dat is fijn als er 's iets is. Met ziekte of zo. Want dan helpen we elkaar natuurlijk en hoeven daarvoor niet eens de straat over. Net zo prettig en gemakkelijk.

Maar verder zijn we heerlijk eigen baas. We houden ons eigen huisje schoon en koken ons eigen potje." En terwijl ze olijk naar Marlieske kijkt: „Ja, ja, dat had je niet gedacht, hè, dat je een heel huisje kunt hebben in één kamer. Maar dat is toch zo, hoor. Daar achter die gordijnen, onder de schoorsteenmantel, is m'n „keukentje". En hier is m'n „slaapkamer". Ze is opgestaan en trekt nu een paar licht-geschilderde deuren open.

Marlieske is nieuwsgierig genoeg om alles heel goed te willen zien. Ze staat al naast juffrouw Blokker en juicht: „Een bedsteel Wat enig!" En geestdriftig: „Ik heb ook 's in een bedstee geslapen. Heerlijk!" En dan vertelt ze met stralende ogen heel het verhaal van het avontuur in de sneeuwstorm, dat ze van de winter samen met haar oom Bert heeft beleefd¹. Tot ze opeens op de klok op de schoorsteenmantel ziet dat het al bijna zes uur is. Een heel bijzondere klok is het en hij staat onder een glazen stolp. Een pendule noem je zo'n klok. Maar dat weet Marlieske niet. Ze vindt 'm alleen prachtig. Want naast de wijzerplaat staat een snoezig „gouden" meisje, dat een „gouden" vogelkooitje, waarin een ook al „gouden" vogeltje zit in haar hand houdt. Ze zou 'm dolgraag 's heel goed van dichtbij willen bekijken, maar dat gaat niet. Ze moet weg. Dadelijk. „O heden, ik moet nodig naar huis," schrikt ze. „We moeten om zes uur eten."

Juffrouw Blokker kijkt ook naar de pendule. „Dat haal je niet meer, Marlieske," zegt ze dan, ook al een beetje geschrokken. Heeft zij dat kleine ding hier te lang gehouden? „Maar de bus van zes uur nog wel," bedenkt ze dan. „Als je nu dadelijk gaat tenminste. Gauw maar. Hier is je mandje. Mevrouw Rosenboom heel hartelijk bedanken, hoor. En jij wordt heel hartelijk bedankt voor het brengen." En blij: „Nu had ik toch nog fijn bezoek."

„Ja, ja." Marlieske is al in de gang. „Dag juffrouw Blokker. Welbedankt voor alle lekkers." Ze holt de lange gang door, zwaait, voordat ze in de vestibule verdwijnt nog even naar de oude juffrouw, die haar van uit de deur van haar „huisje" staat na te kijken en ook wuift, en weg is ze.

Precies om vijf voor halfzeven springt ze bij de halte, waar ze vanmiddag in de bus is gestapt er ook weer uit. En... botst bijna tegen Pier op, die er net als een razende Roland komt aan stuiven. „O Pier, je bent te laat," schrikt Marlieske met dat ze 'm ziet.

¹ Zie: „Marlieske beleeft een avontuur".

Pier kijkt haar woedend aan. „Net of ik dat zelf niet weet. Dat hoef jij me heus niet te vertellen,” snauwt hij dadelijk. „Maar jij toch zeker net zo goed.”

Marlieske kijkt op slag beledigd. Wat doet Pier haar zo af te bekken. Ze wilde hem alleen waarschuwen. „Ik niet,” zegt ze dan kattig. En een beetje treiterig: „Lekker niet. Ik moest voor mevrouw Rosenboom naar de stad. En dat mocht van moeder.” Ziezo, dat weet hij dan maar. Kan hij alleen straf krijgen. Net goed. Daar heeft ze nu niks geen medelijden meer mee. Moet hij maar niet zo vervelend doen.

„Ik was ook op tijd,” begint Pier koppig. „Ik . . .” Maar dan schieten z'n ogen opeens vol tranen. „Wat kan het me ook schelen,” huilt hij. „Ik . . .” Hij laat Marlieske staan waar ze staat en rent weg, als het kan nog harder dan daareven.

Marlieske kijkt 'm een ogenblik verbouwereerd na. Huilt Pier . . .?! Maar dan . . . Het volgende moment holt ze 'm al achterna ook. Met zo'n vaart, dat ze even later vlak achter hem aan, thuis de kamer komt binnenstuiven.

„Zo,” begint vader daar meteen en hij kijkt strenger dan streng vindt Marlieske. „Dit is wel fraai, hoor. Bijna een halfuur te laat. En dat nadat ik zo duidelijk gezegd heb dat het per se niet weer mocht gebeuren.”

Maar dat laat Marlieske niet op zich zitten. Kun je net denken. Niks hoor. Dit is niet eerlijk, vindt ze. En daarom zegt ze flink: „Ik ben niet te laat, vader. Ik mocht van moeder voor mevrouw Rosenboom naar de stad.”

Moeder knikt. „Dat is zo, vader. Dat heb ik je toch verteld?” Moeder ziet ook wel hoe boos vader is. Ze probeert 'm een beetje te sussen. Het is ook erg dat Pier nu toch weer te laat is. En dan ook nog zoveel. Natuurlijk. Maar ze vindt het zo vervelend voor tante Frouck, dat vader daardoor zo uit z'n humeur is. En dat is hij al sinds ze zonder Pier en Marlieske aan tafel zijn gegaan. Al maar weer gingen z'n ogen naar de klok. En elke keer keek hij grimmiger. Dat heeft ze best gezien. En hij werd ook steeds stiller. Helemaal niet gezellig voor tante Frouck. En daarom . . .

„Ik heb het niet over Marlieske. Ik praat tegen Pier,” zegt vader intussen op een toon van: Waar bemoei je je mee? Laat dit aan mij over. Ja, echt. En dat tegen moeder. Helemaal niet aardig, hoor. Pier heeft z'n tranen zo goed mogelijk gedroogd. Hij kan best begripen dat vader kwaad is. Maar als vader hoort hoe het komt dat

hij . . . „Nou, en ik was ook op tijd,” begint hij daarom opeens dapper. „Ik heb bij Geert thuis aldoor weer gevraagd hoe laat het was. Express. Ik wou niet weer te laat komen. Maar onderweg . . .” En dan kan hij plotseling niet verder en begint opnieuw te huilen. Hij wil dat beslist niet, maar . . .

Moeder is ogenblikkelijk naast hem. Wat mag er gebeurd zijn dat Pier zo overstuur is? Die jongen ziet ook net zo wit. Dat ze daar niet dadelijk erg in gehad heeft. Ze heeft natuurlijk veel te veel op vader gelet. Geschrokken slaat ze nu haar arm om hem heen en zegt zacht:

„Wat was er onderweg, Pier? Vertel het moeder maar, jongen.”

Nu moeder zo vriendelijk is, moet Pier nog veel harder huilen. Nu kan hij helemaal niet meer praten. Daarom zegt moeder: „Haal jij 's gauw even een glaasje water, Corrie.” En intussen beduidt ze vader met haar ogen, dat hij dit nu maar even aan haar moet overlaten.

Corrie is de kamer al uit. In een wip is ze terug ook en geeft moeder het glaasje. „Alstublieft moeder,” zegt ze. Maar ze kijkt naar Pier. Ongerust. Er is vast iets ergs gebeurd. Anders zou Pier niet zo van streek zijn. Maar wat . . .?

Moeder brengt Pier naar z'n plaats en laat hem wat drinken. „Eten jullie nu maar door en ga jij ook zitten, Marlies,” zegt ze ondertussen rustig. En terwijl ze hem al maar weer zacht over z'n bol strijkt: „Zo meteen vertelt Pier ons wel wat er aan de hand is, hè jongen?”

Pier slikt 's een keer of wat. En nog eens. En dan zegt hij opeens, toch nog een beetje schor: „Ik doe het nu dadelijk wel.” Hij is boos op zich zelf. Omdat hij als een klein jongetje op straat heeft lopen grienen. En nu nota bene hier thuis alweer. En dat nog wel waar ze allemaal bij waren. Herman. Corrie. Tante Frouck. Hij schaamt zich een ongeluk. Hij is toch zeker al elf. Hij vist een niet bepaald brandschone zakdoek tussen de rommel uit één van z'n overvolle broekzakken, boent z'n ogen droog en begint dan: „Er is een hond doodgereden. Door een auto. Een grote, pikzwarte poedel. Ik heb het allemaal gezien. Hij speelde met een andere hond. En toen opeens wilde hij z'n „vrouw” achterna. Die was op de fiets en gewoon doorgereden. De chauffeur van die auto kon er eerlijk niets aan doen. Hij reed niet eens hard. Maar die hond schoot opeens zo achter de struiken van een tuintje vandaan de rijweg over. Het was zo verschrikkelijk. Hij hinkte eerst nog even rond en janktel Nee, vreselijk. Dat vergeet ik, geloof ik, nooit weer. Ik hoor het nog aldoor. Toen viel hij neer en was eigenlijk meteen dood. En die mevrouw zat er maar bij en ze huilde!” Pier moet opeens weer heel hard slikken en

met z'n ogen knippen om niet ook weer te beginnen. En dat wil hij niet. Beslist niet. „Ik geloof dat die mevrouw geen kinderen heeft,” zegt hij dan zacht. „Zo iets zei een andere mevrouw tenminste tegen iemand.”

Ze luisteren allemaal stil. Ze zijn stuk voor stuk onder de indruk. Alle strengheid is uit vaders gezicht verdwenen. Er staat nu alleen maar medelijden op te lezen. Moeder schudt al maar weer haar hoofd. Meewarig. Corrie moet opeens hevig haar neus snuiten. En Herman vraagt: „Is het die zwarte poedel uit de Meidoornstraat?”

„Ja,” knikt Pier. „Die mevrouw zei tegen de chauffeur van die auto dat ze daar woonde.”

„Dat dacht ik al,” zegt Herman. „Die mevrouw ken ik wel. Ze woont naast Pieta Veltman bij mij uit de klas. Haar man vaart. En kinderen hebben ze niet. Ze is erg vaak alleen. Daarom was ze natuurlijk dubbel aan die hond gehecht. Robbie heette hij, geloof ik.”

Pier knikt opnieuw. „Ja, Robbie. Dat zei die mevrouw aldoor maar weer.”

„Wat ontzettend zielig,” vindt tante Frouck nu. „Kon je maar iets voor zo'n vrouw doen, hè?”

Pier knikt nog eens, hevig. Dat heeft hij immers zelf ook aldoor gedacht. Bij een oom van Geert hebben ze net een nest jonge honden. Als die mevrouw er daar 's één van zou mogen hebben. Hij zou het best voor haar willen vragen. En als hij dan alles vertelt. Nou . . .

Maar het zijn geen poedels. En evengoed, Robbie kan niemand haar teruggeven natuurlijk. „Die autobestuurder was reuze-aardig voor haar,” vertelt hij dan. „Hij heeft zelf die hond in z'n wagen naar huis gebracht. En die mevrouw ook. Een grote jongen nam haar fiets en zorgde dat die thuiskwam. Ik had dat ook wel graag willen doen, maar . . .”

Pier zit aan tafel naast vader. Die geeft hem nu een beste klap op z'n schouder en prijst: „Flink zo. Voor mensen in nood moet je altijd klaarstaan, Pier.” En dan, ondeugend: „Zelfs al kom je daardoor te laat aan tafel en loop je de kans daarvoor regelrecht naar je bed gestuurd te worden, wat jij?”

„Maar Pier krijgt nu toch geen straf?!” Marlieske schiet opeens diep verontwaardigd op haar stoel naar voren. Stel je voor dat dat gebeurt! Dat zou . . .! Nee.

Maar moeder, naast haar, strijkt haar al geruststellend over haar donkere bolletje. „Natuurlijk niet, lieverd. Daar ken je je vader toch zeker wel voor?” zegt ze dan.

4. „Nu ben ik fijn negen dagen in 't voren, mam”

Hijgend van het hollen staan Marlieske en Pier de volgende middag tegen halfvijf op de blauwe, hardstenen stoep van het grote herenhuis midden in de stad, waar tandarts Evers spreekuur houdt. Ze kijken elkaar lachend en een tikkeltje triomfantelijk aan. Ze wilden er voor halfvijf zijn en ze hebben het gehaald. En dat terwijl ze ook nog wel voor een brug moesten wachten. En een stoplicht net op groen sprong, en alles en iedereen juist weer begon te rijden, zodat zij het zebrapad net niet meer konden oversteken. Dat is me toch even wat. Nu ja, ze hebben ook gerènd! Nee, verschrikkelijk! Ze moeten nu heel eventjes bijkomen, hoor. Maar ook werkelijk niet langer dan heel eventjes. Ze hebben niet zo hard gehold om hun tijd hier nu op de stoep te staan te verklungelen. Niks hoor.

Na op z'n hoogst een halve minuut vinden ze dat het zo genoeg is en dat ze nu maar weer vlug moeten opschieten. Daarom duwt Pier de deftige, dubbele voordeur open. Die staat altijd aan als tandarts Evers hier is. Ze kunnen zonder bellen naar binnen gaan.

Mèt dat ze de hoge, brede gang in stappen, verdwijnt er een dame, een klein meisje met een blonde paardestaart aan de hand, in de spreekkamer. Het zal nog wel eventjes duren eer zij daar naar toe kunnen gaan. Maar dat mag helemaal niet hinderen. Zij...

Ze lopen door naar de wachtkamer, verderop in de wit marmeren gang. „Als de anderen ze nu maar niet hebben,” zegt Marlieske intussen zacht en een beetje ongerust.

„Dan hebben we pech gehad,” vindt Pier met een gezicht van: Daar is dan ook al niets aan te doen. „Maar de meesten pakken liever een „Donald Duck”, of een „Arend”, of een „Sjors”, hoor,” laat hij er geruststellend op volgen. „Ik snap het wel niet, maar het is toch zo. Die denken zeker: Zo'n boek, dat krijg je toch zo gauw niet uit.”

Marlieske knikt. „Ja. Maar wij...” Ze lacht alweer. Een goed verstaander heeft immers maar een half woord nodig. En Pier is dat.

„Tuurlijk,” zegt hij. Ze staan ondertussen voor de deur van de wachtkamer. Pier doet 'm open en stapt dan meteen naar binnen. Hij is ten slotte de oudste en de patiënt bovendien. Marlieske volgt hem op de voet.

De hoge, niet al te grote kamer, is als altijd overvol. Op de banken, die langs alle zijden zijn aangebracht, zitten een paar volwassenen, die met hun kroost zijn mee gekomen. Meest moeders. En verder kinderen, jongens en meisjes. Een hele troep.

„Dag,” groeten Pier en Marlieske.

Maar een heel enkele groet terug. De meesten merken niet eens dat ze binnenkomen. Die zitten zacht met elkaar te fluisteren. Of ze zijn verdiept in de kindertijdschriften, die ze van het lage tafeltje, midden in de licht-geschilderde kamer, hebben gepakt. Het is hier immers aldoor een komen en gaan. Ze letten er ternauwernood op. Pas als het bijna hun beurt is, beginnen ze goed uit te kijken. Want ze willen hier geen ogenblik langer zitten dan beslist nodig is. Ze zijn niet allemaal zo dol op lezen als Pier en Marlieske. En 't is hier zo ongezellig en benauwd. De kamer heeft maar één raam. En dat ziet ook nog uit op een kaal binnenplaatsje. Niks aan, hoor. Het enige leuke hier zijn de gekleurde, ingelijste platen aan de wanden, met de goede raadgevingen voor je gebit op rijm ervoor niks niemendal gratis cadeau bij. Maar ja, daar ben je ook al op uitgekeken als je hier een keer of wat geweest bent. En de rijmpjes, die ken je dan al lang uit je hoofd. Och heden, ja, die kun je dan al wel dromen.

's Avonds voor het slapen gaan
moet je de snoepjes laten staan!

Veel groente en vers fruit, zó van de boom,
is gezond en houdt je tanden schoon.

Poets je tanden, zoals het moet,
na iedere maaltijd, dan blijven ze goed.

Eieren, boter, kaas en melk
voor sterke tanden; en goed voor elk.

Zuig je op je vinger of je duim,
dan groeien al je tanden schuin.

Bezoek de tandarts tweemaal per jaar,
dan mis je de pret niet, zoals Jan daar!

Nu, die Jan staat daar ook wel erg zielig tegen die muur geleund. Een jas aan, een das om z'n hoofd en z'n keel geknoot, de hand tegen z'n mond. En een benauwd gezicht! Nee, vreselijk. En dat, terwijl een andere jongen en een meisje, zonder jopper of vest, zo maar in hun blote bol, heerlijk aan het dollen zijn met een paar hon-

den en een bal. Nu, honderd keer liever tweemaal per jaar je gebit even laten nakijken, dan er ook maar één keer zó bij te moeten staan als anderen plezier hebben. Terwijl je intussen weet dat je toch nog naar de tandarts moet en je er daar dan beslist niet zonder pijn afkomt. Dat weet die Jan natuurlijk ook. Die zal wel geregeld te lang wachten. Daarom kijkt hij beslist dubbel benauwd.

De ogen van Pier en Marlieske gaan dadelijk naar het tafeltje. Liggen ze er nog . . .? Ja, warempel, alle drie. Hoe bestaat het met zoveel kinderen. Boffen zij even?

Bang dat een ander ze op het laatste ogenblik toch opeens nog net voor hun neus zal wegkapen, graait Marlieske, bijdehand, de boeken alle drie tegelijk van de tafel. Dan kijkt ze even naar de titels, geeft er vlug één aan Pier, legt er een terug en houdt zelf het andere. Pas dan kijkt ze uit naar een plaatsje.

Maar alles is vol. Pier is al op de grond gaan zitten. Zal zij het ook doen? Ze heeft anders net een schone jurk aan. Haar witte, met de kleine, lichtblauwe bloemetjes. En een vloer in zo'n wachtkamer . . . Nee. En dan trekt iemand achter haar zacht aan haar arm en een vriendelijke stem zegt: „Kom maar hier zitten, zus.”

Marlieske kijkt blij-verrast om, recht in het blozende gezicht van een gezellig-dikke moeder. „Mag dat echt?” vraagt ze.

„Natuurlijk meisje,” zegt de moeder. „Wij zijn toch zo aan de beurt.”

En tegen een jongetje met al even gezonde appelwangen, maar erg vooruitstaande tanden, dat naast haar zit: „Ga jij zolang even staan, Peter.”

Peter heeft daar zeker al zolang gezeten dat hij blij is dat hij eindelijk mag opstaan. Hij doet het tenminste direct en zegt dan zo hartgrondig: „Hè, hè,” dat z'n moeder en Marlieske er allebei om moeten lachen. Het klinkt ook zo grappig.

„Het leed is nu gauw geleden, hoor jongen,” troost z'n moeder dan. En gelijk heeft ze. Want nog maar amper heeft ze dat gezegd, of het belletje gaat al. „Nou, kijk 's aan,” lacht Marlieskes buurvrouw tegen haar zontje. „Of ik het ook wist, hè?” Ze staat meteen op. „Dag zus,” groet ze Marlieske vriendelijk.

„Dag mevrouw,” groet Marlieske terug. „En welbedankt voor de plaats.” Dan kijkt ze dadelijk naar Pier en roept vlug: „Pier, je kunt hier zitten.”

Maar Pier is al zo verdiept in z'n verhaal, dat hij haar niet eens hoort. Daarom legt ze haastig haar boek open op haar plaats, om die tenminste bezet te houden, loopt gauw naar 'm toe, trekt 'm aan z'n

mouw en zegt heel haastig: „Pier, ik heb een plaatsje voor je. Vlug.” ’t Is juist op tijd. Want nog maar net zitten ze, of de deur gaat opnieuw open en een lang, mager meisje van een jaar of twaalf, een beugel over haar bovengebitt, komt binnen. Ze groet niet. Ze zegt alleen: „Wie is de laatste?”

Niemand geeft haar antwoord. Pier en Marlieske horen het niet eens. Die lezen. Dan vraagt ze het nog eens, wat luider. En intuss n gaan haar lichtbruine ogen een beetje verlegen al de banken langs.

„Zij,” zegt dan een jongen met een gezicht vol zomersproeten, die naast Pier en Marlieske zit. En terwijl hij Pier een por tussen z’n ribben geeft: „Dat meisje vroeg wie het laats was binnengekomen. En dat zijn jullie.”

Nu kijkt Pier op en zegt met een onnozel gezicht: „O.” Anders niets. Hij heeft z’n gedachten nog helemaal bij Kuifjes avonturen. Het dringt maar amper tot hem door wat z’n buurman precies gezegd heeft. Dat interesseert hem trouwens ook geen biet. Hij wil nu lezen en anders niet. Laat asjeblijft niemand zich met hem bemoeien. Hij buigt zich meteen weer over z’n boek en wil verder lezen. Maar de jongen naast ’m laat hem niet met rust. „En jullie hebben zelf vergeten te vragen wie voor jullie het laatst was binnengekomen,” begint hij opnieuw. En terwijl hij naar de bank naast de deur wijst, heel gediensstig: „Dat meisje, dat daar in dat hoekje zit. Met dat blauwe truitje aan. Die is het.”

Pier kijkt in de aangewezen richting. Dat moet hij wel. „O ja,” zegt hij dan. Eén woord meer dan daarnet. Meer kan er echt niet af. Laat die jongen toch ophouden met z’n gezeur. Hij wil lezen en daarmee uit. Het kan ’m niets schelen wie het laatst voor hen is binnengekomen. Marlieske en hij blijven immers toch . . . Hij wil opnieuw beginnen. Maar z’n buurman is nog niet uitgepraat. „Dat moet je weten,” onderwijst hij Pier schoolmeesterachtig. „Anders weet je immers niet wanneer je aan de beurt bent.”

Nu verliest Pier bijna z’n geduld. Vlieg op met je beurt en houd nu asjeblijft je mond, vervelende zanikdoos, wil hij zeggen. De woorden zweven al op het puntje van z’n tong. Maar hij weet ze gelukkig nog net binnen te houden. Die jongen zou natuurlijk woedend worden als hij dat zei en ruzie gaan maken. Hij bedoelt het immers zo goed. En dat begrijpt hij ook wel, maar . . . „O, dat kan me geen zier schelen,” zegt hij daarom alleen en niet al te vriendelijk. En dan, heel beslist: „Maar nú wil ik lezen, hoor.”

De jongen haalt niet-begrijpend z’n schouders op. Dan kijkt hij naar

een meisje, dat naar hun kleine gesprekje heeft zitten luisteren en tikt heel even met een veelbetekenend gebaar en een ruk van z'n hoofd in Piers richting, tegen z'n voorhoofd. „Hartstikke gek,” zegt hij dan zacht.

„Nou,” beaamt het meisje hartgrondig. Wie is er nu zo dom om niet heel goed op z'n beurt te letten. Niemand wil hier toch zeker ook maar een minuut langer zitten dan beslist nodig is?

Pier en Marlieske merken van alles niets. Ze lezen, lezen, lezen. Zo af en toe komen er nieuwe klantjes binnen. Met kortere of langere tussenpozen klinkt ook het belletje. Telkens opnieuw gaan er dan kinderen, met of zonder hun moeder of vader, naar de tandarts. Pier en Marlieske lezen maar door.

Het wordt vijf uur. Halfzes. Er komen nu geen patiënten meer binnen. Het begint zo langzamerhand wat minder vol te worden in de wachtkamer.

„Duurt het hier altijd zo verschrikkelijk lang?” zucht ten slotte een heel lange en heel slanke mevrouw, die hier voor de eerste keer met haar dochtertje zit.

Een hevig geknik van alle kanten is het niet erg bemoedigende antwoord. „Ik heb hier wel eens bijna twee uur moeten wachten,” vertelt een andere moeder, bepaald om de eerste te „troosten”. „En wij komen ook nog wel van buiten. Een uur met de bus hier naar toe. Een uur terug. Ik was heel de middag kwijt.”

„Vreselijk.” De eerste moeder zucht alweer. „Als ik dat geweten had, was ik eerst nog wat boodschappen gaan doen,” zegt ze spijtig. „Hier midden in de stad zit je zo fijn dicht bij alle mogelijke winkels. Wij wonen in een buitenwijk, ziet u. Maar wacht 's, ik doe het geloof ik toch nog,” bedenkt ze dan. „Wij...” En terwijl ze rondkijkt: „Wie is er nu het eerst aan de beurt?”

„Ik, mevrouw.” Dat zegt een klein meisje met een grappige wipneus.

„Dat is één,” begint de moeder op haar vingers af te tellen. „En dan?”

„Ik.” Dat zegt een dikke jongen, vlak naast haar.

„Dat is twee,” telt de moeder verder. „En dan?”

„Ik, mevrouw.”

„Dat is drie,” zegt de moeder. En zo gaat ze door tot ze zeggen kan:

„Dat is al zeven. O, maar dan ga 'k nog vlug even,” besluit ze meteen glunder. „Dat kan nog prachtig. Dan benut ik m'n tijd tenminste.”

En tegen haar dochtertje: „'k Ben zo terug, hoor lieverd. Blijf hier maar mooi zitten.”

Er gaat weer een halfuur voorbij. De lange mevrouw is op tijd teruggekomen en al met haar dochtertje naar de spreekkamer geweest ook. Pier en Marlieske kijken niet op of om. Ze lezen en prakkezeren verder nergens over. Die avonturen van Kuifje zijn ook zo spannend. En dan staat het meisje met de lichtbruine ogen opeens bij Marlieske. Ze buigt zich naar haar over en zegt: „Het belletje is gegaan. Jullie zijn aan de beurt.”

Marlieske kijkt op. Een beetje afwezig. Het is me ook wat als je, voor je gevoel tenminste, zo uit dat verre Tibet vandaan, in een ongezellige wachtkamer neerploft. Maar dan dringt het opeens tot haar door wat het meisje gezegd heeft. En ze antwoordt vlug: „Ga jij maar eerst, hoor. Wij wachten nog wel even.”

„Eerlijk?” Het meisje kan haar oren maar ternauwernood geloven. Ze heeft gedacht: Nog twee. En in stilte gezucht: Wie weet hoelang dat nu nog weer duurt. Het verveelt haar hier zo. Zij kan niet lezen met zo'n geroezemoes om zich heen. En nu . . .

Marlieske lacht haar toe met haar zonnigste gezicht. „Heel eerlijk, hoor,” zegt ze. „Ga maar gauw.”

Het meisje is al weg. Ze is zo blij, dat ze gewoon niet weet hoe vlug ze in de spreekkamer zal komen. Ze vergeet zelfs te bedanken en te groeten. Maar daar heeft Marlieske niet eens erg in. Ze heeft zich alweer over haar boek gebogen. Haar ogen vliegen langs de plaatjes. Waar is ze nu toch ook alweer . . .? Daar . . .? Nee, dat heeft ze al gehad. Wacht 's. Ja, hier.

Het meisje is gauw klaar. Na een paar minuten gaat het belletje alweer. Een lange slungel van een jongen haast zich de deur uit. Hij heeft nog even schichtig naar Pier en Marlieske gekeken. Hij is wel eerlijk aan de beurt, want het meisje dat zo pas is weggegaan, was het laatst voor hem gekomen. Dat heeft ze zelf gezegd. Dus. Maar die jongen en dat meisje daar zaten hier al toen hij binnenkwam. Dat weet hij zeker. Die zijn dus eigenlijk ook voor hem. Logisch. Hij begrijpt niet dat ze daar nog steeds zitten. Hebben ze er geen erg in dat ze hun beurt voorbij hebben laten gaan? Moet hij dat eigenlijk niet tegen hen zeggen . . .? Helemaal zuiver is z'n geweten niet. Als ze erover beginnen . . .

Maar Pier en Marlieske piekeren daar niet eens over. Ze letten helemaal niet op. Ze willen hun boeken uit hebben voordat ze naar tandarts Evers gaan. En anders niets. Of het lukken zal . . .?

„Uit,” zucht Pier ten slotte voldaan. En terwijl hij z'n boek sluit, met schitterende ogen: „Mchtig is dit, Marlieske.”

Marlieske is nog niet klaar. „Ssst. Stil,” sist ze daarom alleen maar. Pier houdt ogenblikkelijk z'n mond. Hij kan best begrijpen dat Marlieske nu niet praten wil en zolang mogelijk wil blijven doorlezen. Hij kijkt 's even om zich heen. Asjeblijft, behalve hen zitten er nog net precies één jongen en één meisje in de wachtkamer. Dat heeft hij ook maar net op het nippertje klaargespeeld. Marlieske haalt het

niet meer. Dat ziet hij met één oogopslag. Sneu voor d'r. Afijn, moet ze de volgende keer maar weer met hem meegaan. Meteen gezellig voor hem.

Het belletje gaat voor de zoveelste keer vanmiddag. Het meisje, een snoesje om te zien met haar blonde vlechten om haar hoofd gewonden, is aan de beurt.

Zodra ze de deur achter zich gesloten heeft, begint de jongen tegen Pier te praten. Hij heeft donkerrood, prachtig krullend haar. „Had je een mooi boek?” vraagt hij.

„Noul” zegt Pier hartgrondig. En mededeelzaam: „Kuifje in de maanraket” heet het. Het is een deel uit „De avonturen van Kuifje”-serie. Kijk maar.” Hij gaat naar de jongen toe en laat het hem zien. „Ken je het niet?”

De jongen bladert er even in. „Nee,” schudt hij dan. „Houd je veel van lezen?”

„Noul” zegt Pier opnieuw, als het kan nog hartgrondiger dan daar-even. „Ik ben er gek op.”

„Dan moet je 's bij ons komen,” vindt de jongen.

„Bij ons?” herhaalt Pier een beetje onnozel. Hij weet niet wat die jongen precies bedoelt. Bij hem thuis of . . . ?

„Bij ons in west,” legt de jongen intussen al uit. „Of woon je hier niet in de stad?” vraagt hij dan opeens.

Pier knikt hevig. „Ja hoor. Ik ben hier geboren en al,” vertelt hij dan. „Wij wonen in zuid.”

„O,” zegt de jongen tevreden. „Dan weet je natuurlijk ook wel waar het Hurgronje park is.” En als Pier alweer knikt: „Daar is pas een filiaal van de openbare leeszaal en bibliotheek gekomen, jô. Zo mooi. Machtig. 't Ligt aan een vijver.” En dan, heel verbaasd: „Dat je dat niet weet. Het heeft allemaal in de krant gestaan. Met plaatjes en al.”

„O,” zegt Pier nu op zijn beurt, nogal tam. Hij heeft het niet gelezen en de plaatjes ook niet gezien. Hij leest de krant eigenlijk nooit. Alleen de verhaaltjes en versjes uit de kinderhoek maar. En nog niet eens geregeld ook. Die zijn altijd zo gauw uit. Hij leest veel liever een boek. Daar heb je veel langer wat aan. Gewoon de krant? Nee. Maar dat zegt hij niet. Hij kijkt wel uit. Die jongen vindt dat misschien wel heel erg kinderachtig. „Kun je daar boeken lenen?” vraagt hij daarom. „Jongens- en meisjesboeken, bedoel ik.”

De jongen knikt. „Ook,” zegt hij. „Dan moet je lid zijn. Maar iedereen mag er gewoon gaan zitten lezen. Je pakt een boek uit een rek en dan ga je maar zitten. Enig jô.”

Piers ogen beginnen te glanzen. Het lijkt hem geweldig. „Mogen wij daar ook wel komen of is het alleen voor west?” vraagt hij. Hij weet de dingen graag precies. En stel je voor dat . . .

„Voor iedereen, hoor,” zegt de jongen zo royaal, als heeft hij daarvoor gezorgd. „Elke woensdag- en zaterdagmiddag van twee tot halfzes is het voor de jeugd open. En 's maandagsmiddags ook nog van halfvier tot halfzes. Maar dat is de moeite haast niet, hè, als je zo ver uit de buurt woont.”

„Nee.” Dat is Pier roerend met hem eens. Als je eerst op z'n minst een halfuur moet lopen. Nee. „Zijn er ook Kuifje-boeken?” vraagt hij dan opeens gretig.

„Dat weet ik niet,” zegt de jongen eerlijk, „maar ik denk het wel. Er zijn er zo'n berg.” En dan begint hij heerlijk op te scheppen over zijn bibliotheek. „Een hele stapel Okkie's. En alle Daantjes. En al die boeken van de Kameleon-serie. „Jaap Holm en z'n vrienden”. „Peerke en z'n kameraden”. „Ouwe Bram”. Al die boeken, weet je wel? O, en nog veel meer. Alles denk ik.”

Pier luistert met het nodige ontzag. Het moet een reuzenbibliotheek zijn.

Maar dan gaat het belletje. De jongen moet naar tandarts Evers. „Goi,” groet hij, als kent hij Pier al jaren.

„Goi,” groet Pier al even vriendschappelijk terug. En dan: „Ik kom beslist 's kijken. Misschien morgenmiddag dadelijk wel.”

De jongen is intussen al bij de deur. Hij keert zich nog even om en lacht: „Je doet maar, hoor. Dan zien we elkaar wel.”

„Ja. Leuk.”

Het is al bijna halfnacht als Pier en Marlieske thuiskomen. Ze hebben zich niet gehaast en op hun gemak gewandeld. Per slot kun je niet altijd hollen, vinden ze. En vader en moeder weten immers dat ze naar de tandarts zijn geweest. De tafel is al lang afgeruimd. Op een hoekje ervan is voor hen gedekt. Vader is naar de Middelbare handelsavondschool om les te geven. Herman en Corrie zitten boven. Die zijn met hun huiswerk bezig. Moeder is alleen in de kamer. Ze zit in een hoekje van de bank en gebruikt dit rustige ogenblikje om de krant even in te kijken. Maar als ze Marlieske en Pier ziet, legt ze die meteen neer en komt dadelijk naar hen toe. Ze slaat haar armen om hen heen en zegt medelijdend: „Och, och, wat duurde dat lang, niet jongens? Ik heb echt een beetje met jullie te doen. Met zulk mooi weer zo'n tijd in zo'n benauwde wachtkamer zitten. Het is me

wat, hoor. Zo laat als nu zijn jullie trouwens ook nog nooit geweest, geloof ik. Kom maar gauw zitten. Jullie zullen wel erge trek hebben.” „Nou,” zeggen Pier en Marlieske als uit één mond. En terwijl ze gaan zitten, gaan hun ogen al begerig naar de lekker belegde boterhammen, die moeder voor hen heeft klaargezet.

„Mmm,” zegt Marlieske. „Kaas. Pindakaas. Muisjes. Bosbessenjam. Lekker.” En dan opeens: „O, heerlijk. We hebben chocola in plaats van gewone melk. Zie je dat, Pier?”

Pier ziet het nu ook. Hij wrijft met een veelbetekenend gebaar over z'n maagstreek. „Mmm, smek,” zegt hij glunder. „Dank u wel, mam.” En dan, ondeugend: „Dat krijgen we zeker, omdat we te laat zijn.”

Moeder lacht. „Rakker. Omdat ik het zo ongezellig voor jullie vind dat jullie alleen moeten eten, hoor.”

„O, maar daar geven wij niets om, hè Pier?” zegt Marlieske dadelijk. „Daarvoor had u het gerust niet hoeven te doen, hoor mam. Maar we vinden het evengoed reuze natuurlijk.”

„Natuurlijk,” beaamt Pier. „Maar nu wil ik eerst bidden.” Hij heeft zo'n zin in die lekkere boterhammen.

Marlieske ook. Ze is meteen stil. Net als Pier sluit ze haar ogen en vouwt haar handen. Ze bidden eerbiedig.

„Smakelijk eten,” zegt moeder, zodra ze klaar zijn. Ze blijft gezellig bij hen zitten.

„Dat jij nu ook al die tijd binnen hebt gezeten, Marlies,” begint ze dan opeens. „'t Was voor Pier natuurlijk wel gezellig, maar...”

„O, ik vond het helemaal niet erg, hoor mam,” zegt Marlieske tussen twee happen door. „Ik wilde het toch zelf. 'k Heb heerlijk zitten lezen. Pier ook, hè Pier?” En trouwhartig: „We hadden wel eerder thuis kunnen zijn, hoor mams. Maar we lieten iedereen voor onze beurt gaan. We wilden zolang mogelijk... Au,” zegt ze dan opeens. Want Pier heeft haar een beste trap tegen haar scheenbeen gegeven en dat voelt niet bepaald lekker. En terwijl ze Pier woedend aankijkt: „Gemenerd. Wat mankeert je?”

Pier kijkt op z'n minst even kwaad terug. Sufferd van een meid. Dat ze dat niet snapt. Ze moet haar mond houden. Dat probeerde hij haar aan haar verstand te peuteren met dat schopje. Nu ja, misschien is 't een beetje harder aan gekomen dan hij het bedoelde. Dat kun je van tevoren nooit zo precies bekijken. Vooral niet als het onder de tafel en stilletjes moet gebeuren. Maar daarom hoeft ze zich nog niet direct zo aan te stellen en zo uit te vallen. Ze kan anders gerust ook wel tegen een stootje. En wat doet ze dat allemaal te ver-

tellen? Zo verraadt ze immers de hele boel? Ze mag nu vast nooit meer met hem mee naar tandarts Evers. Nu ja, vooruit maar, als die Kuifje-serie in die leeszaal in west is, is dat het ergste niet. Maar op z'n mooist moeten ze nu straks dadelijk naar bed. Omdat ze eigenlijk toch weer te laat zijn. En hij moet z'n aardrijkskunde nog helemaal leren. En . . .

Moeder zit hen een ogenblik stomverbaasd aan te kijken. Wat mankeert die twee nu toch zo opeens? Boos als ze naar elkaar kijken! Nee, vreselijk gewoon! Je zou bijna denken dat ze elkaar wel met hun blikken zouden willen verslinden als dat mogelijk was. En daarnet . . . Maar dan meent ze er plotseling alles van te begrijpen. Marlieske zei: „We lieten iedereen voor onze beurt gaan.” Ze hadden dus wel eerder thuis kunnen zijn. Ze zijn nu dus eigenlijk weer te laat. En daar heeft Marlieske geen ogenblik bij stil gestaan. Ze vertelde het zo argeloos. Maar Pier heeft er wel aan gedacht. En die is natuurlijk bang dat ze straf zullen krijgen nu zij het weet. En daarom . . . O ja, zo is het vast. Wat moet zij nu doen . . .? Vader wil dat ze dat al maar weer te laat komen nu 's eens en voor altijd zullen afleren. Ze moeten zelf op hun tijd leren letten, vindt hij. En dat is natuurlijk ook zo. Maar dit is toch iets anders dan . . ., nu ja, dan gewoon te laat komen, vindt zij. Ze kan die hummels hiervoor toch niet meteen naar bed sturen straks. Marlieske is in ieder geval helemaal te goeder trouw. En Pier . . . Och, die . . . Het zijn immers nog echte kinderen, allebei.

En dan begint ze opeens stilletjes voor zich heen te lachen. Want ze weet het. Ze weet wat ze doen zal. Ze praat niet over hun plotseling zo boze gezichten en hun ruzietje. Met geen enkel woord. Nee. Ze doet net of ze daar geen erg in heeft. Ze haakt alleen in op wat Marlieske daareven gezegd heeft. „Die andere kinderen vonden het zeker wel fijn dat ze voor hun beurt mochten gaan van jullie,” zegt ze enkel heel gewoon.

„Natuurlijk. Reuze,” antwoordt Marlieske prompt. En eigenwijs er achteraan: „Logisch.”

Moeder Van Vliet schudt heel eventjes bijna onmerkbaar haar hoofd. Dat kind toch met haar dure woorden. Ze hoort veel te veel van de groteren. „Hoeveel waren het er wel?” vraagt ze dan.

Marlieske haalt haar schouders op. „Dat weet ik echt niet, mam. Maar het waren er wel een heleboel. Misschien . . . Misschien wel twintig,” scheidt ze dan op.

Nu worden Piers ogen gewoon donker van woede. Is die Marlieske

nu helemaal crazy? Ze maakt het al maar erger. Twintig. Stel je voor. Als dat waar was, zou moeder pas echt boos op hen kunnen worden. Dan waren ze immers wel twee uur te laat. Nou, twee. Maar in ieder geval wel anderhalf. Zo'n domkop. Om daar niet aan te denken.

„Ben je?” zegt hij daarom dadelijk verontwaardigd. „Op z'n hoogst tien.” En dan nog eens, heel nadrukkelijk: „Op z'n aller-, allerhoogst.” Waarom vraagt moeder dit eigenlijk, denkt hij intussen. Waarom wil moeder dat zo precies weten? Moeder is zo vriendelijk als wat, maar . . . Hij vertrouwt het niet. Hij . . .

Pier kijkt moeder eens aan. Maar op moeders gezicht is niets bijzonders te lezen.

„Goed, tien zullen we dan maar zeggen,” vindt ze rustig. „Dan hebben jullie dus tien kinderen blij gemaakt vanmiddag.” En tegen Marlieske, plagend: „Tien goede daden gedaan, kleine kabouter. Dat gebeurt je ook niet alle dagen, zeg.”

Marlieske schudt lachend haar rattekopje. „Nee,” zegt ze dan eerlijk. En met een paar heel ondeugende ogen: „Nu ben ik fijn negen dagen in 't voren, mam. Nu hoef ik in negen dagen geen enkele goed daad meer te doen. En 't mooiste is, dat ik me zelf nog het grootste plezier heb gedaan. Dát is leuk.” En overmoedig: „Ra-ra, hoe kan dat? Tien goede daden doen en zelf nog het allermeeste plezier ervan hebben.”

Nu wordt moeder opeens ernstig. „Iets voor een ander doen, maakt je toch immers altijd zelf blij?” zegt ze zacht.

„Ja,” knikt Marlieske. Ze zet ook al een ernstig snuitje. Dat is zo. Dat weet ze al best. Maar dan beginnen haar ogen toch weer te twinkelen, want vanmiddag . . . vanmiddag heeft ze daar echt helemaal niet aan gedacht. En . . .

Pier zegt niets. Maar hij kijkt ook niet langer boos. Dat moeder hun helemaal geen straf geeft. Niet eens een standje. Nu ja, als ze gewoon op hun beurt naar de spreekkamer waren gegaan, zouden ze net zomin op tijd geweest zijn natuurlijk. Moeder had er al wel op gerekend dat ze niet op tijd aan tafel zouden zijn. Maar zó laat. Nee. 't Is toch reuze van moeder. Bij vader zouden ze er vast niet zo goed afgekomen zijn. Moeder! Nou! Hij doet dit niet weer. Nee. Nooit. En hij wil ook nog veel beter z'n best doen om geregeld op tijd thuis te zijn. Wat heb je per slot aan boze gezichten? Niks. Helemaal niks. En aan straf nog minder. Alleen: het is zo verschrikkelijk moeilijk om je tijd niet te vergeten als je altijd wat beleeft. Maar hij zàl het proberen. Hij wil het. Met de allerbeste voornemens beziel, eet Pier verder.

5. De middag begint zo fijn, maar...

Maar o, o, die goede voornemens! Pier wil er zich aan houden. **M** Beslist. Hij meent het heel, heel eerlijk. En Marlieske is al even vast van plan voortaan altijd op tijd thuis te zijn. Maar de volgende dag...!

's Middags na tafel, Herman en Corrie zijn de kamer al uit, zegt Marlieske: „We hebben vanmiddag geen kabouteropkomst. Oehoe is de stad uit. Mogen Pier en ik dan wel samen naar een nieuwe leeszaal in west?” Dat hebben Pier en zij zo afgesproken. Pier heeft vanmorgen eerst nog wel even in tweestrijd gestaan of hij zou gaan of niet. Als het van vader en moeder zou mogen dan. Want met Geert aan het speelhuisje bouwen is ook zo fijn. Maar toen zei Geert, dat hij 's middags met z'n moeder de stad in moest. Naar z'n vriend kan hij dus toch niet. Dat treft eigenlijk maar wat mooi.

Vader heeft nog net een kwartiertje voordat hij de deur weer uit moet. Precies tijd genoeg om nog even, lekker lui weggezakt in een gemakkelijke stoel, gezellig een pijpje te roken. „Waarom? Is dat zo iets bijzonders, dat jullie daarvoor zo'n eind uit de buurt willen trekken?” informeert hij nu.

Pier knikt ijverig. „Ja vader. Gister was er een jongen bij tandarts Evers en die zei...” En dan vertelt hij geestdriftig het hele verhaal.

Moeder, die voor de gezelligheid even tegenover vader is gaan zitten en de vaat voorlopig de vaat laat, luistert ernaar met gefronst voorhoofd. Willen Marlieske en Pier nu alweer binnen gaan zitten lezen, terwijl het zulk prachtig weer is. Die kinderen lijken wel altijd tegen de draad in te moeten zijn. Als het regent, moeten ze per se buiten spelen en als de zon schijnt, gaan ze in huis zitten. Gister... „Ik heb veel liever dat jullie lekker buiten gaan spelen,” zegt ze daarom. „Het kan nu nog. De dagen korten alweer hard. En als 't weer omslaat, wie weet hoeveel regendagen we dan nog krijgen.”

Vader is in een bovenstbest humeur. Niet, dat hij dat niet heel dikwijls is, hoor. Maar nul Nou! Hij lacht. „Kom, kom, moeder, niet al te somber,” vindt hij. „Als die kinderen dat nu leuk vinden. Het is op z'n minst een halfuur lopen ernaar toe. En terug van 't zelfde natuurlijk. Dan zijn ze dus in ieder geval al een uur in de buitenlucht. En een hele middag lezen, dat doen ze toch niet. Zolang kunnen ze niet eens stil zitten, moeder.” Dit laatste plagend. „Pier... nu, dat zou misschien nog gaan, maar Marlieske! Nee.”

Dat kan Marlieske natuurlijk niet op zich laten zitten. Ze staat al naast haar vaders stoel en speelt 'm een roffeltje op z'n rug met haar kleine, stevige knuistjes. „Stouterd. U jukt. Ik kan best stil zitten, hoor,” zegt ze intussen. Dan staakt ze opeens haar geroffel, slaat haar arm om haar vaders hals en vleit: „Maar het mag, hè pappie?! Het lijkt me zo enig.”

Vader trekt haar op z'n knie. „Als moeder het goed vindt, mag het van mij,” zegt hij. „Maar denk eraan: voorzichtig zijn. En . . . op tijd thuis. Want je weet het, jongedame: Anders kunnen jullie na je boterhammen met tevredenheid ogenblikkelijk vertrekken naar Betje van Veren in de Lakenstraat. En wie weet, als ik een goede bui heb, speel ik jullie dan ook nog wel een roffeltje op je broek.”

Marlieske schatert. Die paps. Een roffeltje op je broek.

Pier lacht ook. Vader is in een reuzehumeur. „Maar dan zou u ons een driedubbele straf geven,” durft hij daarom. En hij telt op z'n vingers af: „Niets op ons brood, dadelijk naar bed en een pak op onze broek.”

Vader knikt al maar. „Goed begrepen, jongeman,” lacht hij dan. „Een driedubbele straf voor driedubbel doorgehaalde, hardleerse te-laat-komers.”

Marlieske zit op haar vaders knie te dansen van de pret. Driedubbel doorgehaalde, hardleerse te-laat-komers. Dàt zal ze onthouden. Hoe verzint paps het! Maar dan bedenkt ze dat vader gezegd heeft: als moeder het goed vindt. En moeder . . . Speels en vlug geeft ze haar vader een kus op z'n oor, laat zich behendig van z'n knie glijden; gaat naar haar moeder en bedelt, haar armen nu om haar moeders hals: „Het mag van u ook, hè mamsje? We willen het zo verschrikkelijk graag.”

Moeder geeft zich lachend gewonnen. „Nu, vooruit dan maar, kleine vleister,” zegt ze. „Maar denk aan wat vader gezegd heeft, hè? Op tijd thuis.”

„Natuurlijk.” Pier en Marlieske zeggen dat zo beslist en zo hartgrondig, als is dat voor hen de meest vanzelfsprekende zaak van de wereld. En als doen ze nooit anders.

Vader en moeder geven elkaar stilletjes een knipoogje van verstandhouding. Die kleine apen toch, willen ze daarmee zeggen. Een pracht-span is het samen, hoor. Asjeblijft.

En nu zijn ze in de mooie, nieuwe leeszaal en bibliotheek in het Hurgronje park, de trots en glorie van alle leesgrage grote en kleine

mensen uit west. Het is ook werkelijk een juweel. Ruim, licht en oer-genoeglijk met z'n mooie, moderne leestafels en -tafeltjes en stoelen. En al de rekken vol boeken in jasjes van doorzichtig plastic. Zo gezellig als dat staat. Nee, geweldig. Ze zien er wel duizend keer leuker uit dan de boeken in de grote leeszaal en bibliotheek midden in de stad, waarvan de vaak zo mooie banden nog schuilgaan onder saaie, zwarte kaften. En dan het uitzicht niet te vergeten. Het uitzicht op de grote vijver, waarin witte zwanen statig rondzwemmen. En massa's eenden vrolijk gakken. Zelfs scharrelt hier en daar een waterkipje rond. En daarachter het mooi aangelegde, al vrij oude park, met z'n hoge bomen van allerlei soort, waarvan verschillende al prachtige herfsttinten krijgen. Met z'n vele heesters en struiken, z'n gladgeschoren gazons en z'n borders vol rijk-bloeiende herfstbloemen. Het is alles even heerlijk. Pier en Marlieske zijn enthousiast. Ze raken gewoon niet uitgekeken. En ze begrijpen maar niet dat het hier niet drukker is. Er zijn zo weinig kinderen, vinden ze. Ze denken er niet aan dat dit mooie gebouw hier alweer een poosje staat. En dat daardoor voor de meeste kinderen uit deze omgeving het nieuwtje er een beetje af is. En dat een heleboel van hen met dit mooie weer ook liever buiten spelen. Voor Marlieske en Pier is alles nieuw en prachtig. Ze staan voor de verrukkelijk grote ramen en wijzen elkaar op dit en op dat. Fluisterend natuurlijk. In een leeszaal praat je niet hardop. Logisch. Anders stoor je iemand, die lezen wil, toch zeker. Bovendien: dan zou de leeszaaljuffrouw hen er mischien wel uit sturen. Stel je even voor dat dat gebeurde, nadat ze dat hele eind hier naar toe gelopen hebben en niets liever willen dan hier zolang mogelijk blijven! Dat mag in geen geval. Nee hoor, verbeeld je.

Ze gaan dan 's even hier zitten en dan daar. Om alvast te kijken waar ze straks het prettigst zullen kunnen neerstrijken met hun leesbuit. En dan gaan ze een uitgebreide speurtocht houden langs de rekken met kinderboeken. Er zijn er heel veel. Een waar kinderboekenparadijs is het hier.

Marlieske is zo verrukt over alles wat ze ontdekt, dat ze zich af en toe gewoon moet bedwingen om niet een gillette te geven van louter blijde verrassing. Ze neemt zich meteen voor om hier na vanmiddag heel dikwijls terug te komen. Want dit wil ze lezen en dat. En... Pier is al even geestdriftig. Maar hoe ze ook speuren, boeken over Kuifje vinden ze intussen niet. Nergens. Dat is toch wel even een kleine teleurstelling.

„Zouden ze ze hier toch niet hebben? Of zouden ze allemaal uitgeleend zijn?” fluistert Marlieske ten slotte.

Pier trekt z'n schouders op. „Ik weet het niet,” fluistert hij terug. „Maar zo heel veel kan het me al niet meer schelen. Ik ga dit lezen. Kijk. „De kinderkaravaan”. Dat moet machtig zijn. Geert heeft het in de vakantie bij z'n tante gelezen. Schitterend is het, zei hij. En dan begin ik aan „De schooiertjes van Napels”. Dat moet óók zo prachtig zijn. En dan neem ik die serie van „Nils Eira en zijn kinderen”. En die van „Kinderen van het oerwoud”. Over Panokko, weet je wel? En dan . . .” Z'n ogen gaan alweer spiedend langs de rekken. „O kijk, „Reis door de nacht” hebben ze hier ook. En „Engelandvaarders,” ontdekt hij dan.

„Die kun je thuis wel lezen,” vindt Marlieske direct. „Die hebben we zelf.”

„Alsof ik dat niet al lang gedaan heb,” lacht Pier. En een beetje opachtig: „Over een jaartje kun jij „Reis door de nacht” ook al wel lezen, hoor. Best. 't Is mooi, jô!”

„O,” zegt Marlieske. „Maar ik wil nu toch graag een Kuifjes-boek hebben.” En kordaat: „Ik ga de juffrouw vragen of ze ze hier hebben of niet.”

„Durf je dat?” vraagt Pier nu. Zo'n vreemde juffrouw. Hij . . .

Marlieske kijkt 'm verbaasd aan. „Natuurlijk wel,” zegt ze dan. „Waarom niet?”

Och ja, waarom ook niet. Die juffrouw is daar hier voor. En die weet vanzelf alles van de boeken af. Enig lijkt 'm dat: werken in een leeszaal en bibliotheek. Heel de dag tussen de boeken. Als hij niet . . . „Doe het maar gauw,” zegt hij dan. „Ik ga alvast daar in dat hoekje bij het raam zitten. Goed?”

„Best.” Op haar tenen, om zo weinig mogelijk lawaai te maken, loopt Marlieske regelrecht naar de leeszaaljuffrouw, die aan een soort toonbank zit te schrijven. „Dag juffrouw,” groet ze beleefd. „Mag ik u wel even wat vragen?”

De juffrouw kijkt meteen op van haar werk en zegt vriendelijk: „Natuurlijk meisje. Vertel het maar. Wat heb je op je hart?” Ze is niet zo heel jong meer. Er lopen hier en daar al wat zilveren draadjes tussen de donkere krullen van haar permanent. Ze is vast wel net zo oud als moeder. Maar ze lijkt echt aardig, vindt Marlieske.

„Ik wou zo graag weten of hier ook boeken zijn over Kuifje,” zegt ze intussen. „De avonturen van Kuifje”, bedoel ik.”

De juffrouw schudt nadenkend haar hoofd. „Nee, die hebben we

hier niet. Maar . . . Zijn dat geen beeldverhalen?" vraagt ze ineens. Beeldverhalen?! Wat zijn dat. Daar heeft ze nog nooit van gehoord. Marlieske kijkt de juffrouw heel verbaasd aan. „Dat weet ik niet, juffrouw," zegt ze eerlijk. „Het zijn grote boeken. En op iedere blad-zij staan een heleboel plaatjes. En bij ieder plaatje staat iets te lezen," legt ze dan ijverig uit.

Nu knikt de juffrouw. „Ja, juist. Dat meende ik al. Dat noemen wij beeldverhalen, zie je. Ik heb wel eens over die „Kuifjes" gehoord. Je kunt ze, geloof ik, bij een of ander kindertijdschrift krijgen. Nee, het spijt me voor je, maar zülke boeken hebben wij hier niet."

Marlieske kijkt echt teleurgesteld. Ze had er zo vast op gerekend.

„Jammer," vindt ze dan.

„Ja, als je die nu per se wilt lezen," zegt de juffrouw, „dan kan ik me begrijpen dat je het jammer vindt dat je die hier niet kunt krijgen. Maar er is toch wel iets anders te vinden voor je," laat ze er troostend op volgen. „We hebben hier zoveel boeken." En lachend: „Daar zijn er een heleboel bij, die je vast nog veel mooier vindt dan die over Kuifjes avonturen, als je ze leest. Dat weet ik eigenlijk wel zeker. Zullen we er 's eentje gaan zoeken samen?"

Wat een aardige juffrouw, denkt Marlieske. „Graag, juffrouw," zegt ze dan gretig.

„Prachtig. Kom dan maar gauw." De juffrouw loopt met haar mee naar de rekken, kwiek en vlug. „Hoe oud ben je?" vraagt ze intussen.

„Negen jaar, juffrouw," vertelt Marlieske prompt. „In juli geworden."

De juffrouw glimlacht. Wat een aardig, open kind lijkt dit. Ze heeft haar hier nog niet eerder gezien. Misschien is ze pas hier in de buurt komen wonen. „Mooi. Dan zullen we hier maar 's even gaan kijken," zegt ze dan. Ze snuffelt in een rek, waarboven staat: acht jaar en ouder. Ze haalt er al gauw een boek uit. „Kijk 's, hoe lijkt je dit?" vraagt ze, terwijl ze het Marlieske geeft.

Marlieske bekijkt het benieuwd. Er staat een meisje op in een mooie, blauwe jurk. Ze heeft een schooltas in haar hand en ze zwaait. En het heet: „Marjoleintje van het pleintje". „Wat een leuke titel," zegt Marlieske direct. Ze bladert er even in. „Het ziet er echt gezellig uit ook," vindt ze dan.

„Ja, hè?" lacht de juffrouw. „Maar dit is ook erg aardig. „Rozemarijntje." En terwijl ze het Marlieske aanreikt: „Daar zijn nog vier vervolgen op ook."

Marlieske knikt stralend. „Rozemarijntje naar school". „Rozemarijntje en Rooie Pier". „Rozemarijntje en de zwarte jongen". En: „Rozema-

rijtje en de oude juffrouw”, ratelt ze dan het hele rijtje af. „We hebben ze thuis alle vijf. Schitterend zijn ze.” En eigenwijs: „Van W. G. van de Hulst.”

De juffrouw knikt goedkeurend. „Knap hoor, dat je dat weet,” prijst ze dan. „De meeste kinderen onthouden niet wie een boek geschreven heeft. Die letten alleen op het verhaal. Maar dat is toch echt een beetje dom. Want als je een boek heel mooi vindt en weet wie het geschreven heeft, dan denk je: van die schrijver of die schrijfster wil ik nog meer lezen. En dan vraag je naar die boeken. Maar dat kun je niet doen als je de naam niet weet.”

Marlieske knikt aan één stuk door. Ze popelt om ook wat te zeggen. Ze kan bijna niet wachten tot de juffrouw uitgesproken is. Want . . .

Nog maar amper heeft de juffrouw het laatste woord gezegd of ze begint dan ook al: „Dat zeggen mijn vader en moeder ook altijd. En daarom probeer ik het steeds te doen. Maar soms . . . Soms vind ik het wel eens een beetje moeilijk,” laat ze er eerlijk op volgen. „Dan haal ik de namen door elkaar, weet u.”

De juffrouw lacht. Ze heeft schik in dit kleine meisje en zoekt nog meer boeken voor haar op. Marlieske staat ten slotte met een heel stapeltje in haar handen. Het is ook zo moeilijk een keus te maken. Dit. Of dat. Maar dat . . .

De juffrouw ziet wel dat Marlieske niet weet wat ze kiezen zal. En daarom zegt ze vriendelijk: „Neem ze allemaal maar even mee. Dan kun je ze op je gemak bekijken.”

Marlieske kijkt haar verrast aan. „Mag dat echt?”

De juffrouw knikt en geeft haar een samenzweerderig knipoogje. „Eigenlijk niet,” verklapt ze dan. „Maar er zijn hier zo weinig kinderen vanmiddag. We wagen het erop, vind je ook niet?”

Marlieske knipoogt vol begrip terug. En ze straalt als ze zegt: „Graag.” Ze heeft deze leeszaaljuffrouw voorgoed in haar warme, trouwe hartje gesloten.

Ze hebben een heerlijke middag, Marlieske en Pier. Gelukkig hangt er in de leeszaal een klok, want anders! Nou. Maar die klok houden ze onder alles door goed in de gaten. Als het vier uur geweest is, spreken ze zelfs af dat ze er om de beurt een halfuur lang op zullen letten. Als je zo fijn zit te lezen en helemaal weg bent in je verhaal, vergeet je zo gemakkelijk alles om je heen. Dat is niet zo erg als je nog een hele middag voor je hebt, maar als het later wordt . . .

En ze willen op tijd thuis zijn. Beslist. Om kwart over vijf breken ze op en geen minuut later. Dat hebben ze, toen ze hier naar toe gingen, al dadelijk afgesproken. Het is een dik halfuur lopen naar huis. Dan hebben ze dus ruim de tijd en kan er niets gebeuren.

En ze houden zich aan hun afspraak. Al is het met een diepe zucht, precies om kwart over vijf sluiten ze hun boeken en zetten ze op hun plaats in de rekken terug. „Zaterdag gaan we hier weer naar toe en dan lezen we lekker verder,” troost Marlieske intussen zich zelf en haar broertje.

„Nou,” zegt Pier hartgrondig. „Vast.”

Ze lopen de zaal uit, groeten de juffrouw en stappen naar buiten. De jongen met de donkerrode krullen, die Pier van deze mooie leeszaal heeft verteld, hebben ze niet gezien. Dat vinden ze wel een beetje jammer. Ze zouden 'm wel graag hebben willen vertellen hoe enig ze het hier vinden. Nu ja, vooruit maar, niks aan te doen. Zaterdag misschien.

En dan opeens botst hij bijna tegen hen op. Zo hard komt hij aangerend om de bocht van één van de vele, mooie laantjes, die dit park rijk is. „Jullie zijn dus wèl gekomen,” zegt hij. Je ziet aan heel z'n gezicht hoe blij verrast hij daarover is. „Leuk. Ik kon vanmiddag niet,” vertelt hij dan een tikkeltje spijtig. „Anders was ik beslist gekomen, hoor. Maar ik moest m'n vader helpen. Boodschappen wegbrengen. We hebben een levensmiddelenbedrijf, zie je. Ik ben net klaar. En ik dacht: nu ga ik toch nog gauw even kijken. Misschien . . .” En dan onderbreekt hij zich zelf en vraagt, heel benieuwd: „Hoe vonden jullie het eigenlijk?”

Marlieske en Pier laten 'm geen ogenblik op hun antwoord wachten. „Prachtig. Schitterend, in één woord.” Dat zegt Pier. „Nog welbedankt dat je er ons van verteld hebt, hoor.”

„Enig. Fantastisch!” Dat zegt Marlieske. Enthousiast. „Alles vind ik hier reusachtig. De leeszaal en al die mooie boeken. En de juffrouw. En de vijver. En het park. Machtig.” Nee, ze zijn heus niet karig met hun lof, die twee.

De jongen glundert. „Ja, hè?” Hij is het roerend met hen eens. „Hebben jullie het park al helemaal bekeken?” vraagt hij dan.

Nu schudden Pier en Marlieske hun hoofd. „Nee, alleen dat stuk waar we door gekomen zijn op weg naar de leeszaal,” vertelt Pier.

„O, dan hebben jullie de kleinste helft nog maar gehad,” zegt de jongen. „En dan hebben jullie de volière dus ook niet gezien,” bedenkt hij spijtig. „Maar die móeten jullie zien,” laat hij er heel beslist

op volgen. „Die is . . . Kom gauw mee.” Zonder erop te letten of ze dat wel doen, zet hij de pas er meteen flink in.

Marlieske volgt 'm prompt en op de voet. Ze denkt al aan geen naar huis moeten meer. Is hier ook nog een volière . . .? Enig!

Maar Pier wel. Die blijft staan waar hij staat. Hij zou die volière ook wel graag willen zien. Natuurlijk. Hij is dol op al wat vogel is. Hij heeft zelfs een boek, dat helemaal alleen over vogels gaat. „Wat vliegt daar?” heet het. Prachtig is het. Maar . . . „Het kan niet meer,” roept hij hen achterna. „Dan komen we weer te laat thuis, Marlieske. Echt.”

De jongen houdt meteen halt en keert zich teleurgesteld om. Dan probeert hij Pier over te halen toch mee te gaan. Heel eventjes maar. „'t Is hier vlakbij,” zegt hij. „Ik wijs 'm jullie alleen maar. Dan kunnen jullie 'm een volgende keer gemakkelijk vinden en dan alle vogels bekijken. Toe jô, loop nu even mee.”

Marlieske is ook blijven staan. „Hè ja, Pier. Doe het nu,” helpt ze. „We kunnen toch wel heel eventjes kijken waar hij is? Zaterdag . . .” Ze hoeft niet verder te praten. Pier komt al naar hen toe. Hij heeft zich laten verleiden. Och, een paar minuutjes . . .

Even later staan ze bij een prachtige volière met heel veel mooie vogels en vogeltjes. Hij is werkelijk vlak in de buurt en echt de moeite van het bekijken waard. De jongen heeft hen niets wijsgemaakt. En Pier en Marlieske willen ook echt maar heel eventjes kijken. Eerlijk.

„O Pier, parkietjes,” ontdekt Marlieske meteen verrukt. „Wat een boel. En kijk dáár 's,” wijst ze dan geestdriftig. „Die twee daar zijn precies eender als die van ons. Wat enig.” Ze staat al met haar neus tegen het gaas gedrukt. „Wat enig,” verzucht ze dan nog eens hartgrondig.

Vlak naast haar staat een jongen, die er uit ziet als een keurig, klein meneertje met z'n vlinderstrikje midden in de week en z'n blauwe blazer. Hij is wat langer dan Pier, maar even blond en stellig niet ouder.

Marlieske heeft helemaal geen erg in hem. Ze is veel te veel vervuld van de parkietjes. Maar dan begint de jongen opeens tegen haar te praten en vraagt: „Hebben jullie ook parkieten?”

Nu kijkt Marlieske naar hem. „Ja,” knikt ze blij. „Blauwe. Precies zulke als daar op die tak in de hoek zitten.” En opnieuw wijst ze naar een beeldig parkietenpaartje, dat heerlijk samen zit te minnekozen.

„O,” zegt de jongen. Meer niet. Maar dan begint hij: „Ik heb ook

parlieten. Groene. Heel mooie. Die twee, die daar op de grond rondhippen, lijken er wel een beetje op, maar de mijne zijn mooier. O ja, veel mooier."

„O," zegt Marlieske nu op haar beurt. Ze vindt die jongen wel een beetje opschepperig. Veel mooier? Dat kan bijna niet, want deze zijn zo snoezig. Nu ja, vooruit maar. Wat kan het haar schelen? „Hebben ze ook een naam?" vraagt ze dan benieuwd. Voor zo iets heeft ze meer belangstelling.

„Natuurlijk," antwoordt de jongen dadelijk. En een beetje eigenwijs: „Die van jou toch zeker ook?"

Marlieske knikt. „Ja hoor. Maar hoe heten die van jou?" Zo iets vindt ze altijd zo leuk om te weten.

„Saïdja en Adinda," vertelt de jongen nu, niet zonder trots.

Marlieske kijkt 'm vol bewondering aan. Om zulke mooie namen te weten. „Saïdja en Adinda," herhaalt ze dan langzaam met het nodige ontzag in haar stem. „Wat een prachtige namen." En heel eerlijk: „Zulke mooie heb ik nog nooit gehoord."

„Nee, hè?" zegt de jongen, nog trotser dan daareven. „'t Zijn Indische namen." En dan: „Hoe heten die van jou?"

„O, heel gewoon Hans en Grietje," zegt Marlieske nu. En trouwhartig: „Maar toch ook wel leuk, hè? Naar Hans en Grietje uit het sprookje, zie je?" Ze kijkt intussen alweer naar al de mooie vogeltjes met hun prachtig-gekleurde veren, die onverstoorbaar op hun takken en takjes in de grote, ruime volière blijven zitten. Of er vrolijk in rondfladderen. En zich van al de mensen, die hen staan te bewonderen, helemaal niets aantrekken. Ze kan er maar niet genoeg van krijgen. Ze denkt aan geen op tijd thuis moeten zijn meer. Pier trouwens al evenmin. Die is met z'n nieuwe vriend naar de andere kant van de volière gelopen om daar de prachtig-fel gekleurde papegaaien te bekijken. Een rode, een blauwe en een gele zitten er op hun schommeltes. De een is nog mooier dan de ander.

In de stad slaan op dit ogenblik verschillende klokken halfzes, maar dat hoor je hier niet. De aardige leeszaaljuffrouw laat haar laatste klantjes uit en doet de deur op slot. Ook de mooie, witte leeszaalklok wijst halfzes. Het is afgelopen met de leespret voor vanmiddag. Pier en Marlieske merken dáár natuurlijk ook al niets van hier. Ze kijken en genieten en vergeten daardoor, als zo dikwijls, al het andere.

De jongen naast Marlieske heeft even z'n neus verachtelijk opgetrokken en minachtend gesnoeven toen Marlieske vertelde dat haar

parkietjes Hans en Grietje heetten. Naar Hans en Grietje uit het sprookje nota bene. Wie verzon nu toch zo iets onnozels! Kinderachtiger kon het bijna niet. En dan ook nog zulke doodgewone, saaie namen. Als ze nu nog Aladdin van „Aladdin en de wonderlamp” en Alice van „Alice in wonderland” genomen had. Of Scheherazade, naar de prinses uit de sprookjes van „Duizend-en-een-nacht”. Maar Hans en Grietje. Nee. Jan Klaassen en Katrijntje zou nog beter geweest zijn.

Marlieske heeft nergens erg in. Die geniet met heel haar hart.

„Ik heb thuis ook nog zebra-vinkjes. En Napoleontjes. En een rode kardinaal. En een Japanse nachtegaal,” begint de jongen dan nog meer op te scheppen. „We hebben thuis een pracht-volière. Niet zo groot als deze natuurlijk, maar toch heel groot.”

„Enig,” leeft Marlieske mee. En eerlijk laat ze erop volgen: „Ik wou dat wij er eentje hadden. Al was het maar een kleine. Wij hebben alleen een gewone, zelfgemaakte kooi, zie je. Wel een flinke grote, hoor. Maar geen volière.” En dan begint heel haar gezicht opeens te stralen. Want... „Maar wij hebben ook iets moois,” vertelt ze blij. „Een klein parkietje. Een jong. Een kindje van Hans en Grietje. Zo snoezig.” Vol verwachting kijkt ze haar buurman aan. Dit zal hij toch ook wel geweldig vinden. Maar dat doet hij blijkbaar helemaal niet. Hij zegt dat tenminste niet. Nee. Hij vraagt alleen: „En zit dat bij jullie parkieten in de kooi?”

„Natuurlijk,” zegt Marlieske een tikkeltje ongeduldig. Wat een vraag ook! Je haalt een klein kindje toch zeker ook niet bij zijn vader en moeder vandaan. Nu, een klein vogeltje al evenmin. Als die jongen dat wel doet, dan is hij... , dan is hij... Ja, dan is hij een dierenbeul, vindt ze. Daar dan. Want dat... , dat is wel zo gemeen. Zo’n lief, klein vogeltje.

„Dan mag je ’m daar wel deksels gauw uithalen,” zegt de jongen intussen eigenwijs. „Anders maken je Hans en Grietje hun eigen kind straks dood.” Ja, dat laat hij erop volgen. Ijskoud. Glashard.

Een ogenblik staat Marlieske hem stom van schrik en ontzetting aan te staren. Als dat... Maar dan krijgt ze haar spraakvermogen terug en woedend zegt ze: „Dat is niet waar. Je jukt. Dat doen onze parkietjes niet. Wat denk je wel? Die van jou misschien, maar die van ons niet. Nooit.”

De jongen trekt onverschillig z’n schouders op. „Geloof het dan maar niet, hoor,” zegt hij heel rustig. „Maar dat doen alle parkieten.” En terwijl er iets heel lelijks in z’n groenige ogen komt: „Ik zou maar

gauw naar huis gaan als ik jou was. Anders hebben ze het misschien al gedaan.”

Nu verandert Marlieske opeens in een razende, kleine furie. Ze vliegt de jongen aan en begint 'm met haar stevige knuisten te bewerken. Ze slaat en stompt hem waar ze hem maar raken kan. „Je liegt,” schreeuwt ze intussen al maar weer. „Je liegt, gemenerd. Valserik.”

Even laat de jongen haar verbouwereerd begaan. Maar dan pakt hij haar beide polsen stevig vast, zegt, zo streng als was hij de commissaris van politie in hoogst eigen persoon: „Laat dat, zeg ik je. Ik vecht niet met kleine meisjes, maar anders . . .!” En wandelt dan weg, fier rechtop, z'n neus trots in de wind.

Kleine meisjes. Alsof zij... Briesend van verontwaardiging kijkt Marlieske hem na. Ze zou... Dan kijkt de jongen nog even over z'n schouder achterom en zegt met een vals gezicht: „En het is toch lekker waar.”

Tranen van woede springen in Marlieskes ogen. „Het is niet waar,” gilt ze intussen. Ze wil 'm achternahollen en... Maar ze krijgt de kans niet. Pier en z'n nieuwe vriend hebben haar horen schreeuwen en schelden en zijn, geschrokken, vliegensvlug teruggekomen. Nu houden ze haar vast, stevig. Pier boos bovendien. Wat doet Marlieske hier zo'n herrie te maken. Hij schaamt zich weg voor haar. „Houd je mond toch, jô,” sist hij. „Ik schaam me dood. Wat mogen ze hier wel van ons denken?”

Maar dat kan Marlieske geen zier schelen. Ze moet die jongen achterna, die gemene... Ze rukt om los te komen. „Blijf van me af,” schreeuwt ze. „Ik zal die vent, die naarling, die valserik...” Maar het lukt haar niet. De jongens houden haar goed vast.

Dan begint ze te huilen van machteloze woede. Ze zal... „Liegbeest,” brult ze dan opeens het ergste woord, dat ze voor iemand die de waarheid niet spreekt, bedenken kan. En alsof dat nog niet erg genoeg is: „Groot liegbeest.”

In een mum van tijd zijn er een heleboel kinderen om hen heen komen staan. Hier is wat te beleven. Daar moeten ze bij zijn. Het liefst met hun neus vlak vooraan. Sommigen zijn intussen te beduusd van deze plotselinge, hevige ruzie, om ook maar een woord te kunnen uitbrengen. Vooral de meisjes. Hoe durt dat vreemde kind. Ruzie maken met een oudere jongen. En dan nog wel met Boudewijn Walraven, die in die prachtige, witte villa tegenover het park woont. Zij... Maar de anderen praten des te meer.

„Wat een meid. Die durft, hoor,” zegt een van de jongens bewonderend.

„Nou! Net goed voor die opschepper van een Boudewijn,” vindt een ander, niet zonder leedvermaak. En tegen Marlieske: „Je had koning Boudewijn tegen 'm moeten zeggen, meid. Dan had je 'm prachtig op de kast gekregen. Dat zeggen wij ook altijd als we kwaad op 'm zijn.”

„Dat deftige meneertje,” snuift een derde minachtend. „Laat die vent gewoon doen, dan doet hij heus al gek genoeg.”

Dat vinden de anderen nog 's mooi gezegd. Ze schateren erom van de lach. Laat die vent gewoon doen, dan doet hij heus al gek genoeg. Dat zullen ze onthouden.

De meeste kinderen, ook degenen die eigenlijk niet eens weten waar het over gaat, trekken partij voor Marlieske. Eenvoudig omdat ze Boudewijn Walraven kennen en een hekel aan hem hebben. Dat is eigenlijk niet eerlijk. Maar . . .

Pier trekt Marlieske mee. „Kom, we moeten weg,” zegt hij. Hij houdt er helemaal niet van om het middelpunt van zo'n troep vreemde kinderen te zijn.

Marlieske laat zich meesjorren. De jongen met de rode krullen, die Harro blijkt te heten, loopt met hen mee. „Wat was er eigenlijk zo opeens aan de hand?” vraagt hij nu.

„Die akelige jongen zei dat onze parkietjes hun eigen jong dood gaan maken als we het niet gauw bij hen uit de kooi halen,” vertelt Marlieske nu, nog steeds diep verontwaardigd. „En dat jukt hij. Dat doen onze Hans en Grietje niet. Hun eigen kindje. Wat denkt die snertvent wel?”

Harro kijkt haar 's even van op zij aan. Hij wil niet graag dat ze ook zo boos op hem wordt als op Boudewijn. Maar . . . „Of het altijd gebeurt, weet ik niet, hoor,” begint hij daarom voorzichtig. „Maar soms wel. Ik heb het ook 's gezien bij een oom van me. Dood was dat kleine parkietje gelukkig nog niet, maar de ouden hadden het toegetakeld! Nee, vreselijk.”

Marlieske verzet geen voet meer. Ze blijft stokstijf staan en kijkt Harro met grote angstogen aan. Harro is een reuze-aardige jongen. Die jukt niet tegen haar. Als hij het zegt . . . „Maar dan wil ik dadelijk naar huis. Dan vraag ik vader of hij het kleintje direct bij Hans en Grietje vandaan haalt. O, als het nu al maar niet te laat is.” Even plotseling als ze daarnet is blijven staan, begint ze te hollen, te hollen. Nee, verschrikkelijk.

Even kijkt Pier haar verbouwereerd na. Maar dan zegt hij vlug tegen Harro: „Ik moet met 'r mee, hoor. We moeten trouwens toch nodig naar huis. Tot zaterdag dan misschien, hè?”

Harro knikt. „Ja, tot zaterdag misschien. Ga maar gauw.”

Pier rent Marlieske al achterna. Maar zo ver is ze hem in dat korte ogenblik dan al vooruitgekomen, dat hij haar pas bij de ingang van het park inhaalt. En dat ook nog met de grootste moeite.

6. „Het zou glad m'n eigen schuld geweest zijn”

Door de stad kunnen ze niet zo hard blijven hollen. Daarvoor zijn de trottoirs veel te vol op dit uur van de dag. Maar ze lopen wel zo vlug als ze kunnen.

Veel zeggen doen ze niet onderweg. Alleen als de klok van de toren van een mooie, oude kerk zes zware slagen laat horen, kijken ze elkaar geschrokken aan en zeggen als uit één mond: „En nu zijn we nog weer te laat ook. Meer niet. Nakaarten helpt immers toch niet. En ze hebben elkaar niets te verwijten ook. Marlieske mag dan wat eerder achter Harro aangelopen zijn, Pier is hen per slot toch eigener beweging gevolgd. En de ruzie tussen Marlieske en Boudewijn heeft hen ook echt niet alleen langer opgehouden. Pier was in die tijd nog met Harro bij de papegaaien. Dus. Maar afschuwelijk is het wel. En glad hun eigen schuld is het ook. Als ze gedaan hadden wat ze zo stellig van plan waren en om kwart over vijf direct naar huis waren gegaan, zou er niets gebeurd zijn. Ja, als . . .

Ze proberen er nog een schepje bovenop te doen. Maar als je eenmaal iets tegenloopt, lijkt je wel in alles pech te moeten hebben. Drie-maal moeten ze een stoplicht passeren en alle drie de keren moeten ze daarvoor wac ten. Ze moeten een brug over, maar die wordt natuurlijk net omhoog gedraaid als zij eraan komen.

Marlieske zucht ervan. Brood met tevredenheid. Direct na 't eten naar bed. En misschien . . . Misschien ook nog . . . Afijn, dat kan haar per slot nog zoveel niet schelen. Als Hans en Grietje maar niet . . . Ze begint weer harder te lopen. Ze zijn nu niet zo heel ver meer van huis. Nog een paar straten. Dan zijn ze er.

Wacht, ze kunnen hier alvast wel oversteken. Er is hier wel geen zebra, maar . . . Ze kijkt vlug naar links, dan naar rechts. Ja, het kan. „Kom gauw, Pier,” zegt ze nog. Maar ze ziet niet, dat Pier niet meer bij haar is. Dat hij een paar huizen is achtergeraakt door haar geren. In een wip is ze veilig aan de overkant. Fijn. Dat is nu 's mooi gelukt. Maar waar blijft Pier nu?

Ze kijkt om naar haar broertje. En dan wordt ze opeens spierwit van schrik en doodsbenauwd gilt ze: „O Pier! Pier!” Op hetzelfde ogenblik slaat ze haar handen voor haar ogen. Ze durft niet langer te kijken. Want Pier steekt, in z'n haast om haar weer in te halen, over zonder uit te kijken. En nu komt er net van links een auto aan geraced. Hij komt eronder. Vast.

Er gillen meer mensen. Er is een afschuwelijk geknars van remmen. En daarna lijkt het een ogenblik helemaal stil te zijn. Marlieske staat als versteend. Ze durft nog steeds niet te kijken. Nee, nee, ze durft niet. Pier . . .

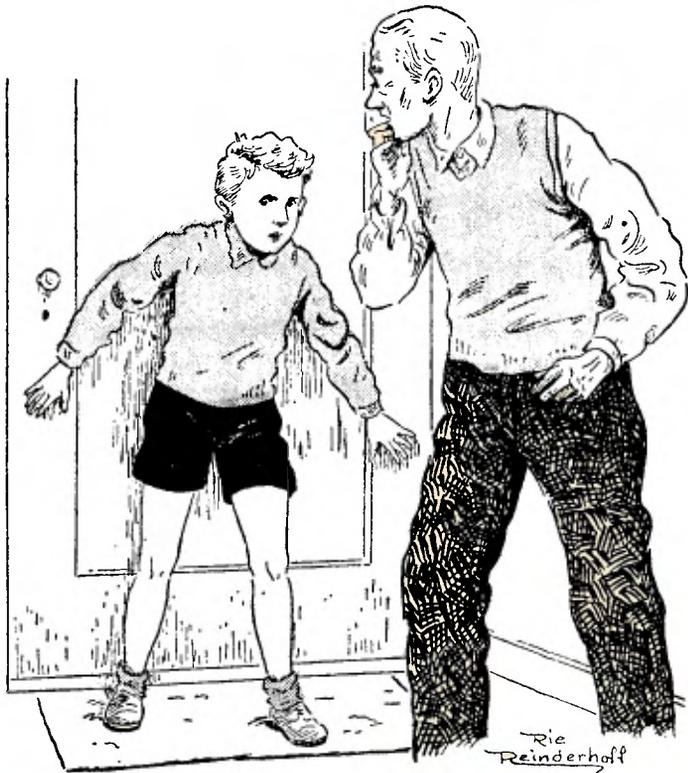
Maar dan trekt er iemand zenuwachtig aan haar arm en zegt met een heel vreemde fluisterstem: „Kom mee. Vlug.”

Nu kijkt Marlieske eindelijk. Recht in het dodelijk verschrikte, krijtwitte gezicht van Pier. Is Pier dan niet . . .?! Nee, natuurlijk niet. Anders stond hij toch niet hier? Marlieske kan opeens wel zingen. Zo blij is ze. Maar daar komt ze voorlopig nog niet aan toe. Want ze ziet de natuurlijk ook vreselijk geschrokken chauffeur van de auto. Het is een nog jonge man. Vanachter het stuur balt hij woedend z'n vuist in hun richting. Dan steekt hij z'n hoofd door het open portierraam en begint tegen Pier te razen dat het niet mooi meer is. Om vlak daarop het portier open te gooien, uit z'n wagen te springen en regelrecht op Pier af te stevenen. En Pier heeft wel gezegd: „Kom mee,” maar hij staat intussen nog steeds stijf van schrik, als aan de grond genageld op het trottoir. Hij kan geen voet verzetten. Nu ziet hij ook die razende man op zich afkomen en op hetzelfde ogenblik kan hij weer lopen ook. Van louter angst. Hij rent, rent! Als loopt hij voor z'n leven. Een steeg door, een andere straat in, weer een steeg door, een paadje op. Hier in deze omgeving kent hij immers ieder steegje en elk paadje. Als die chauffeur . . . En dan ziet hij opeens Roelofs in de open voordeur van z'n aardige, kleine huisje staan. Roelofs, die geregeld met koffie en thee en cacao bij moeder komt. Omdat hij ziek is geweest en geen ander werk meer mag doen. En dan weet Pier meteen wat hij doen zal.

Zonder iets te zeggen, glipt hij langs hem heen naar binnen, trekt Roelofs zonder complimenten ook de gang in, laat de deur in 't slot vallen en gaat daar, nog nahijgend van z'n holpartij, met z'n hele gewicht tegenaan leunen. Alsof hij hem op die manier nog beter wil dichthouden.

Roelofs, een niet grote, magere man, met al grijzend haar, kijkt hem een ogenblik beduusd aan. Dit is een zoontje van meneer en mevrouw Van Vliet van de Vuurdoornlaan. Dat weet hij zeker. Hij lijkt sprekend op z'n moeder. Maar wat doet die jongen vreemd. Als hij koffie of thee moet hebben, dan . . . Maar dan ziet hij hoe inwit Pier is en hij schrikt. Er is vast iets ergs gebeurd. Anders . . .

„Kom even in de kamer,” zegt hij vriendelijk. „Mijn vrouw is wel niet thuis, maar . . .” Hij wil al naar de kamerdeur lopen.

Maar Pier houdt 'm bang terug en schudt heftig z'n hoofd. Hij wil niet naar binnen. Als die woedende meneer 'm daar ziet . . . Nee. „Nee, meneer Roelofs,” zegt hij dan. „Liever niet. Als ik hier alleen maar even in de gang mag blijven staan, totdat . . .” En dan biecht hij het hele verhaal eerlijk op.

Roelofs schudt intussen al maar weer z'n hoofd. „O, o, o,” zegt hij, als Pier ten slotte is uitverteld, „zo'n onvoorzichtige jongen toch. Oversteken zonder eerst goed uit te kijken. En dat een zoon van zulke verstandige ouders. Beste ouders heb je, jongen.”

Pier knikt hevig. Dat vindt hij ook.

„Heel beste ouders,” gaat Roelofs verder. „Toen ik pas ziek geweest was, vroegen ze me altijd even binnen als ik met m'n koffertje kwam. Dan mocht ik even bij jullie uitrusten. En dan gaf je moeder me altijd een lekker kopje koffie.”

Pier knikt opnieuw. Ja, zo is zijn moeder. Maar moeder geeft Marlieske en hem straks boterhammen met tevredenheid. Omdat ze . . .

„Bovenstbeste ouders,” gaat Roelofs intussen verder met z'n lofzang op vader en moeder Van Vliet. „Je vader . . .”

Maar nu laat Pier hem niet uitspreken. Hij valt 'm zo maar in de rede. Hij wil het nu heus wel geloven dat hij beste, heel beste, bovenstbeste ouders heeft. En z'n vader . . . „M'n vader heeft me een pak op m'n broek beloofd als ik weer te laat thuiskwam,” vertelt hij.

„Als je wéér te laat thuiskwam,” herhaalt Roelofs. „Dan kom je zeker nog al 's een keertje te laat. Als zo'n beste vader . . .”

Pier knikt alweer. „Bijna iedere dag tegenwoordig,” zegt hij dan eerlijk.

Nu schudt Roelofs lang en zeer misprijzend z'n hoofd. „Maar jongetje,” begint hij intussen, „dat is toch lang niet in orde! Hoe kun je dat nu toch doen? En dat terwijl je zulke beste . . .”

Nu valt die onbeleefde Pier Roelofs toch zowaar alweer in de rede. Of misschien is het aardiger om te zeggen: Nu maakt Pier zowaar opeens de zin, die Roelofs begonnen is, voor hem af. Want hij zegt: „Bovenstbeste ouders hebt.” En vlak er achteraan: „Maar ik wil het ook niet. Echt niet. Ik denk elke keer: Nu zal ik zorgen dat het niet weer gebeurt, dat ik op tijd ben. En dan beleef ik weer wat en vergeet de tijd toch weer. Maar nu . . . Hoe laat is het ondertussen al?” vraagt hij dan opeens.

Roelofs kijkt op z'n polshorloge. „Bij halfzeven,” zegt hij.

„Vreselijk,” schrikt Pier. Hij moet nodig naar huis. Het wordt al maar later. En Marlieske . . . Maar als die meneer . . . En heel onderdanig vraagt hij: „Zou u alstublieft 's even willen kijken of er hier in de straat ook een man loopt? Te zoeken, bedoel ik.”

„Natuurlijk, jongen.” Roelofs wil de voordeur al openmaken. Maar daar komt niets van in. „Nee, nee,” zegt Pier benauwd. „Niet doen. Als hij me ziet. Binnen. In de kamer, bedoel ik, voor het raam.”

„O, bedoel je dat.” Goedig loopt Roelofs naar de kamer. Die jongen schijnt wel goed bang te zijn voor die meneer. Het is me toch wat. Het is natuurlijk glad z'n eigen schuld, maar het begroot Roelofs toch. Het is zo'n aardig ventje.

Naar beide kanten spiedt hij de stille straat grondig af. Maar er is nergens iemand te ontdekken. Veel verkeer is hier nooit. En om deze tijd zitten de meeste mensen nog aan tafel ook.

Hij loopt naar de gang terug. „De kust is veilig, hoor,” stelt hij Pier dan gerust. „Er is geen mens te zien. Nergens. Maar als je voor alle

zekerheid liever door de achterdeur vertrekken wilt. Dat kan ook, hoor. Met alle plezier.”

Pier knikt gretig. „Graag,” zegt hij dadelijk. Het wisse voor het onwisse, denkt hij. Die meneer keek zo woedend. Nu, hij kan het best begrijpen. Heel best. Maar juist daarom loopt hij 'm liever niet in de armen. Eén pak op z'n broek vindt hij meer dan genoeg. En daar zal z'n vader hem straks gerust wel op trakteren nu het al halfzeven geweest is. Reken maar.

Hij loopt Roelofs achterna. Het gangetje door, de keurig-opgeruimde keuken, de al even nette bijkeuken, het aardige tuintje. Roelofs maakt de poort in de schutting open, steekt z'n hoofd erdoor, kijkt spiedend naar beide kanten en zegt dan jongensachtig: „Alles is oké, hoor.”

„Fijn.” Pier steekt z'n hand naar Roelofs uit. „Heel hartelijk bedankt, hoor,” zegt hij dan.

Roelofs lacht. „Ga maar gauw naar huis, jij.” En terwijl hij waarschuwend de wijsvinger van z'n rechterhand naar Pier opsteekt: „En voortaan beter oppassen, hoor jochie. Denk eraan.”

Pier belooft het prompt. „Nou, reken maar.” Dan rent hij weg. Reuzeaardig van Roelofs, denkt hij intussen. Hij vond 'm altijd zo'n oude zeurpiet. Hij bleef vaak zolang bij moeder teuten. Maar nu . . . Nee hoor.

Op de hoek van de Vuurdoornlaan staat Marlieske al wel tien minuten op Pier te wachten. Hij kan niet al thuis zijn. Dat bestaat niet. Toen Pier wegvluchtte voor die woedende meneer, in z'n angst natuurlijk net de verkeerde kant op, is zij dadelijk naar huis gehold. Regelrecht. Doodsbenauwd dat die chauffeur erachter zou komen dat zij een zusje van Pier is en tegen haar zou beginnen.

Nu ja, naar huis. Naar het hoekje van hun laan bedoelt ze. Echt naar huis gaan, doet ze niet in haar eentje natuurlijk. Samen uit, samen thuis. Zo hoort het. Vooral nu ze voor de zoveelste keer te laat zijn en flink straf zullen krijgen.

Pier kan van twee kanten komen. Uit de Esdoornstraat en van de Eikenlaan. Beurtelings kijkt ze ze allebei af. Maar al wie verschijnt, Pier niet. Marlieske begint zich steeds ongeruster te maken. Waar blijft die jongen nu toch? Zou die meneer 'm toch nog te pakken gekregen hebben? En 'm meegenomen hebben naar de politie . . .? Of zou hij in de haast om 'm te ontlopen weer niet uitgekeken hebben en ergens anders . . . Marlieske huivert opeens even. Daar moet

ze gewoon niet aan denken. Dat zou al te verschrikkelijk zijn. Maar waar . . .

En dan ziet ze 'm opeens komen aan rennen. Gelukkig. Marlieske slaakt een diepe zucht van opluchting en holt 'm tegemoet. „Heeft hij je nog te pakken gekregen?” vraagt ze, zodra ze bij elkaar zijn, haar gezicht één en al spanning.

„Niks hoor,” zegt Pier en dan vertelt hij vlug z'n belevenissen. „Maar nu gaan we dadelijk naar huis,” beslist hij. „'t Is al over halfzeven. Er zal wat voor ons opzitten.”

Marlieske knikt. „Nou, vast.”

Ze beginnen als bij afspraak weer allebei te hollen. De laan in, de steeg door, regelrecht naar de achterdeur. Maar . . . die zit dicht.

Daar staan ze echt even paf van. Mogen ze nu niet eens meer binnenkomen? Zijn vader en moeder zo boos, dat . . .? Maar dat kan niet. Dat geloven ze niet.

Pier rammelt 's met de kruk van de deur. Niet al te hard, want als vader en moeder werkelijk zo kwaad zijn, dat ze expres de deur op de grendel hebben gedaan, dan . . . Maar 't kan toch ook een vergissing zijn? Misschien zijn ze vanmiddag allemaal een poosje weg geweest en hebben ze de deur toen afgesloten en nu vergeten . . .

Maar op het gerammel verschijnt niemand. Horen ze het binnen niet of . . .? „Ik ga 's kijken,” besluit Marlieske opeens kordaat. Ze loopt langs de zijkant van de keuken en kijkt daar voorzichtig om 't hoekje. Zitten ze nog aan tafel of . . .? Nee, de eethoek is leeg. En echt goed kan ze het hier vandaan niet zien, maar de tafel lijkt wel helemaal afgeruimd te zijn. Dat is toch ook wat. Zouden zij dan helemaal geen brood krijgen . . .? Marlieskes gezicht betreft. Dat zou gewoon verschrikkelijk zijn. Ze heeft juist zo'n vreselijke trek gekregen van al dat gehol.

Vorzichtig doet ze een stapje naar voren. Zitten vader en moeder voor? Maar nee, daar kan ze ook niemand ontdekken. Wat vreemd toch allemaal.

Dan wenkt ze Pier dat hij ook moet komen en fluistert: „Ik geloof dat er niemand in de kamer is. Kijk jij ook 's. Het is zo stil overal.”

Pier doet het. Maar Marlieske heeft het wel goed gezien. Heel de kamer is leeg.

Nu kijken ze ook door de keukenramen. Maar in de keuken is ook geen mens. En hij is al even keurig opgeruimd als de kamer. Pier en Marlieske begrijpen er hoe langer hoe minder van. De hele familie zal toch niet boven zijn? Dat zou . . .

Opeens pakt Pier Marlieske vastbesloten bij haar arm. „We bellen aan,” zegt hij. „Kom.”

„Ja,” zegt Marlieske een beetje tam. Dat moet nu wel. Vader en moeder willen het anders niet hebben. Ze moeten altijd achterom gaan. „Maar ik wil eerst zien hoe het met het kleine parkietje is,” bedenkt ze dan. „Daar ben ik dan toch zo verschrikkelijk ongerust over.”

„Natuurlijk.” Pier is dat eigenlijk niet minder. Sinds Harro gezegd heeft . . . Maar door alles wat daarna gebeurd is, was hij het kleine parkietje even helemaal vergeten.

Samen gaan ze voor de tuindeuren staan. In de hoek daarnaast, links, staat op een tafeltje de parkietenkooi. En daarin zitten Hans en Grietje elkaar in alle rust en vrede te bewonderen. Hun kindje zit niet bij hen. Dat is in een hoekje gekropen. Maar het mankeert niets. Dat zien ze met één oogopslag.

„Gelukkig,” zucht Marlieske opgelucht. „Ik was toch zo ongerust. Omdat Harro zei . . .”

„Natuurlijk,” zegt Pier weer. En eerlijk: „Ik ook. We moeten het toch maar uit de kooi halen, hè?”

Marlieske knikt hevig. „Straks dadelijk,” vindt ze. „Je kunt nooit weten. En stel je voor . . .”

„Nou. Maar nu gaan we naar de voordeur.”

„Ja.” Marlieske holt subiet met Pier mee, door de steeg terug, het tuinpaadje op. Ze is opeens weer blij. Ze krijgen straf natuurlijk en goed ook. Nu ja, dat is per slot hun eigen, domme schuld. Maar Pier is niet onder de auto gekomen. En het kleine parkietje leeft en mankeert niets. En dat is . . .!

Dan drukt Pier op de elektrische bel. Gespannen luisteren ze daarna, hun oren tegen de deur gedrukt. Horen ze iets . . .? Is er boven gerucht . . .? Komt er iemand de trap af . . .?

Nee, ze horen niets. Er komt ook niemand naar beneden. En niemand doet open.

Ze bellen weer. Heel lang nu. Maar alles blijft stil, heel geheimzinnig stil.

„Ze lijken wel allemaal met de noorderzon vertrokken te zijn,” zegt Pier ten slotte.

„Zonder ons zeker. Bèn je?” Marlieske maakt een veelbetekenende beweging met haar hoofd in Piers richting. „Maar geheimzinnig is het allemaal wel,” vindt ze. „Ik snap van alles niks. Helemaal niks.”

„Ik ook niet,” zegt Pier eerlijk.

„Wat doen we nu?”

Even staan ze elkaar besluiteloos aan te kijken. Maar dan weet Marlieske het opeens. „Ik ga hiernaast vragen of moeder daar misschien een sleutel heeft gebracht,” zegt ze. „Corrie zou vanmiddag na schooltijd immers meteen met Lucie Draaier meegaan voor haar verjaardag en daar tot vanavond blijven. En Herman ging bij Sietze Dijkstra werken. Die vroeg of hij daar mocht blijven brood eten. Daar had ik helemaal niet meer aan gedacht. Misschien moesten vader en moeder wel onverwacht ergens naar toe. En...”

„Je doet maar, hoor. Ik wacht hier wel.” Pier gaat op het stoepje voor de deur zitten. Hij is opeens zo verschrikkelijk moe. Dat komt natuurlijk van al dat gedraaf. En van die vreselijke schrik niet te vergeten. Die is ’m beslist in z’n benen geschoten.

Marlieske blijft wel vijf minuten weg. Maar hij heeft er geen erg in. Hij moet er al maar weer aan denken, dat hij bijna onder die auto gezeten heeft. Net als die hond eergister. Robbie. Die was dood. En hij... Het zou helemaal z’n eigen schuld geweest zijn. En...

En dan komt Marlieske er weer aan. Glunder. Bij het hekje begint ze al te praten. „Mevrouw Rosenboom heeft geen sleutel. Maar ze heeft vader en moeder toevallig om een uur of vijf zien weg fietsen. Misschien zijn ze samen een ommetje gaan maken. ’t Was zulk mooi weer. Of even samen ergens op visite. En nu hebben zij hun tijd vast ook ’s vergeten. Nu zijn zij te laat. Lekker. En ze merken niet dat wij dat ook zijn. Is ’t niet een reuzemop?” Marlieske heeft alweer de grootste schik. Voor het ogenblik is ze die auto, die daar pal op Pier kwam af rijden en dat afschuwelijke geluid van die knarsende remmen en die woedende meneer met z’n boze ogen en z’n gebalde vuist even helemaal vergeten. Aan Boudewijn denkt ze ook niet nu. Er is immers alweer zoveel prettigs. Pier is er goed afgekomen. En het kleine parkietje mankeert niets. En als zij het zelf niet vertellen, komen vader en moeder niet eens te weten dat ze alweer te laat thuis waren. En ze mogen nu fijn... Ze ratelt maar. En ze heeft er helemaal geen erg in dat Pier eigenlijk niets terug zegt.

„Ik kom je halen, jô,” vertelt ze opgetogen. „Mevrouw Rosenboom zegt dat we maar bij haar moeten komen totdat vader en moeder terug zijn. Leuk, hè? We mogen daar brood eten ook. Ik heb al een heerlijke snee wittebrood met kaas gehad. Lekker. Dat smaakt beter dan tarwebrood met tevredenheid. Kom maar gauw.” En overmoedig omdat alles zo heerlijk goed is afgelopen en ondeugend tegelijk: „Pap en mam moeten straks maar boterhammen met tevredenheid eten voor straf, wat jij?”

Maar Pier hoeft niets terug te zeggen. Want... daar komt moeder aan geraced in haar mooie mantelpak. Ze heeft haar nieuwe hoed op. Asjeblijft. Waar...

Moeder heeft een kleur van het harde rijden. Precies voor hun huis springt ze van haar fiets, zo vlug als een jong meisje. Ze gunt zich niet dadelijk tijd om haar karretje, zoals ze anders steevast doet, direct door de steeg naar de schuur te brengen. Ze stevent, haar stalen ros aan de hand, meteen het tuinpaadje op. En net als Marlieske zo pas, begint ze bij het tuinhekje al te praten, druk. „Arme lieverds, wat hebben jullie een ontaarde moeder, niet? Jullie ramelen natuurlijk van de honger en je moeder blijft maar weg. Het is me toch wat. Ik kan het alleen echt niet helpen, jongens. Eerlijk niet. Ik...” Ze heeft haar fiets intussen vlug op slot en op de stander gezet, zoekt nu gehaast in haar tas naar haar huissleutel. „Kom maar gauw mee naar binnen, dan zal ik jullie alles vertellen,” belooft ze, zodra ze 'm gevonden heeft en in het slot steekt.

Maar Marlieske pakt haar moeder bij haar arm, fronst haar voorhoofd, heft dreigend haar wijsvinger omhoog en zegt quasi-boos: „Boterhammen met tevredenheid en dadelijk na het eten naar bed. Goed begrepen? En misschien... misschien ook nog een roffel-tje...” Maar dan kan ze zich niet langer goed houden en schatert het uit. Want moeder speelt het spelletje zo heerlijk mee. Ze slaat haar ogen deemoedig neer, zet een heel schuld bewust gezicht en legt, quasi erg bedeesd en verlegen een vinger tegen haar mond. Maar als Marlieske zo hartelijk begint te lachen, kan moeder haar gezicht natuurlijk ook niet langer in de plooi houden en lacht mee. Gul.

Pier glimlacht alleen even. Maar daar hebben moeder en Marlieske door hun eigen pret geen erg in. Dan gaan ze gedrieën naar binnen. En terwijl moeder, dadelijk één en al bedrijvigheid voor het brood gaat zorgen, vertelt ze: „Vader en ik moesten om vijf uur naar de receptie van meneer en mevrouw Berger in hotel „Clarisse”. Dat had ik helemaal vergeten tegen jullie te zeggen.”

„O ja, dat is waar ook,” herinnert Marlieske zich nu. „Die zijn vandaag vijftientig jaar getrouwd, hè? U hebt het er gister nog over gehad. Maar ik heb er nu geen ogenblik meer aan gedacht.” En dan, benieuwd: „Was 't er gezellig?”

„Ja, heel erg gezellig.” Moeder knikt geestdriftig. „We troffen er zoveel kennissen. En 't was zo feestelijk allemaal. Een bloemen! Nee, geweldig. Zo mooi. Ik wou dat jullie ze gezien hadden. En een belangstelling. Echt fijn voor de familie Berger. Maar oom Rik en tante

Annemieke waren er ook. En je weet het, hotel „Clarisse” staat dicht bij hen in de buurt. We moesten beslist even met hen mee komen. Ze hadden nieuwe foto’s uit Australië van Anne en Wiek. Die moesten we natuurlijk zien. En de post had intussen net een brief van Fransje gebracht. We wilden graag weten wat daarin stond. En hoe gaat het dan, hè?”

Marlieske heeft naar moeders verhaal geluisterd als een vink. „Ja, hè, hoe gaat het dan?” herhaalt ze nu met een effen snuitje. „Dan vergeet je je tijd.” En met niet te doven pretlichtjes in haar donkere ogen: „Zo gaat het ons soms ook, weet u.”

Moeder is druk bezig het brood te snijden. „Rakker,” lacht ze. „En net nu jullie 's een keer zo prachtig op tijd waren, komt je moeder te laat thuis. Hoe kan het ook zo treffen, hè?” En meisjesachtig: „Het most niet magge, zou Herman zeggen.”

Marlieske geeft Pier vlug een ondeugend knipoogje. Wij prachtig op tijd. Moeder moest eens weten, betekent dat. „Maar waar is vader nu?” vraagt ze dan.

„Vader? Die eet een boterhammetje bij tante Annemieke. Om Rik en hij hebben om zeven uur een vergadering in de lokalen bij de Westerkerk. Tante Annemieke zei: „Je blijft natuurlijk hier. Anders kun je net aan 't heen en weer fietsen blijven.” En ze wilde mij daar ook houden. Maar dat ging natuurlijk niet.”

Marlieske luistert opeens niet meer. Ze slaat geschrokken een hand voor haar mond. „Mevrouw Rosenboom denkt dat Pier en ik bij haar komen brood eten,” zegt ze. „Ik was het even helemaal vergeten. Ze snapt natuurlijk niet waar we blijven.”

„Nee,” zegt moeder. „Wat sneu. Ga maar gauw zeggen dat ik weer thuis ben. En zeg vooral ook dat ik het erg lief van mevrouw Rosenboom vind, dat ze jullie opving. Er hartelijk voor bedanken, hoor, van moeder.”

„Ja mam.” Marlieske is al weg.

Moeder schenkt de bekers vol, verlegt een vork, kijkt nog 's spiedend heel de tafel over. „Ik geloof dat alles er is,” zegt ze nu. „Dan gaan wij alvast zitten, hè Pier?”

„Ja moeder,” zegt die. Maar hij doet het niet. Hij loopt naar moeder toe en zegt zacht: „Wij waren helemaal niet op tijd, mam. Wij waren het wel vast van plan. Allebei. We zijn ook al om kwart over vijf uit de leeszaal weggegaan. Maar . . .” En dan vertelt hij zijn moeder alles. Van Harro, die hen zo graag nog heel eventjes de volière wilde wijzen. Van de parkietjes en de ruzie van Marlieske en Bou-dewijn. Van de holpartij daarna en van de auto, die hem bijna schep-te. Van de woedende chauffeur en meneer Roelofs. Alles.

Moeder heeft heel stil naar hem staan luisteren. Ze heeft Pier maar rustig laten vertellen en hem geen enkele keer onderbroken. Nu trekt ze 'm opeens naar zich toe en drukt 'm heel stijf tegen zich aan. „Jongen, dat ik je nog heb,” zegt ze dan zacht. „Je had wel dood kunnen zijn.”

Pier knikt. En dan ineens begint hij te huilen. „En dan zou het glad m'n eigen schuld geweest zijn,” snikt hij.

Z'n moeder drukt hem nog stijver tegen zich aan en streelt al maar

weer zacht z'n blonde hoofd. Het is zo. Het zou z'n eigen schuld geweest zijn. Helemaal. Maar wat geeft het om dat nu nog eens weer te zeggen? Hij weet het immers zelf maar al te goed. „De Here heeft Zijn engelen gestuurd om je te bewaren, Pier,” zegt ze alleen zacht. En heel ernstig: „Weet je het nog, dat vader vanmorgen aan het ontbijt gebeden heeft: „Here, wil Uw engelen bevelen dat ze ons bewaren op al onze wegen, voor alle kwaad?””

Pier schudt beschaamd z'n hoofd. Hij weet het niet. Hij heeft eerst wel meegebeden, maar later . . .

Moeder kijkt opeens een beetje verdrietig, maar ze zegt er niets van. Nee. Ze vraagt: „Heb je de Here nu al bedankt, omdat Hij je bewaard heeft?”

Opnieuw schudt Pier z'n hoofd, nog beschaamder dan daarnet.

Er is gerucht bij de voordeur. Marlieske, die terugkomt. Pier laat vlug z'n moeder los, boent haastig z'n ogen droog, gaat op z'n plaats zitten, vouwt alvast z'n handen en sluit z'n ogen. Ze gaan toch direct beginnen en Marlieske hoeft niet te zien dat hij gehuild heeft.

Moeder gaat ook zitten. „Het is er nog niet te laat voor, Pier,” zegt ze intussen ernstig.

„Nee moeder.” Pier zegt het heel zacht.

Dan is Marlieske er ook.

„Kom ook maar gauw zitten, Marlies,” zegt moeder nu opgewekt. „We beginnen meteen.”

„Ja mam.”

Als vader niet thuis is, bidt moeder aan tafel hardop. Moeder doet dat nu ook natuurlijk. Dat is niets bijzonders. Dat vindt Marlieske heel gewoon. Maar dan opeens spert ze haar ogen wagenwijd open en kijkt van moeder naar Pier en weer terug. Moeder heeft gedankt voor het brood en gevraagd of de Here het wil zegenen. Net als anders. Natuurlijk. En dan: „En we danken U, Vader in de hemel, dat U ons drietjes weer veilig hebt thuisgebracht.” Ook gewoon. Maar vlak daarop: „En we danken U vooral dat U Pier hebt willen bewaren toen die auto op hem af kwam rijden.” Pier heeft het dus aan moeder verteld. Natuurlijk, anders kon moeder het niet weten. Maar dan heeft hij vanzelf alles verteld. Ook dat ze alweer te laat waren. Dat kan niet anders. En dan krijgen ze natuurlijk straf. Afijn, niets aan te doen. Ze hebben het eerlijk verdiend. Marlieske trekt heel even haar schouders op. Gelaten. Dan sluit ze haar ogen weer. Het geeft niet. Ze is toch blij. Want Pier heeft geen ongeluk gekregen. En het kleine parkietje mankeert helemaal, helemaal niets. En . . .

Maar ze krijgen geen straf. Vreemd. Moeder praat nergens over. Tegen haar tenminste niet. Na 't eten en de afwas doet moeder zelfs nog een spelletje met hen. Pim-pam-pet. Zo gezellig. En ze mogen nog een beetje langer opblijven dan anders ook. Is dat even fijn! Marlieske begrijpt van alles niets. Maar ze vindt het intussen geweldig. Als ze, heerlijk ingestopt door moeder, eenmaal in bed ligt, moet ze er aldoor aan denken. Ze weet niet dat haar moeder gedacht heeft: Ze hebben in die schrik al straf genoeg gehad. En nog vaster dan vanmiddag neemt Marlieske zich voor om voortaan altijd op tijd thuis te komen. Moeder is zo lief. Ze wil mam niet steeds weer verdriet doen. Pap trouwens ook niet. Geen van beiden. En vanmiddag is het allemaal nog heel best afgelopen, maar stel je voor dat Pier onder die auto was gekomen. Ze huivert opeens daar in haar een-tje in haar toch zo lekker warme bed. Ze durft er gewoon niet over door te denken. Ze ziet alles plotseling weer zo duidelijk voor zich. Pier, die daar die straat zo maar overstak. Die auto, die regelrecht op hem af kwam. Verschrikkelijk. En als ze voet bij stuk hadden gehouden en dadelijk om kwart over vijf naar huis waren gegaan, zou er niets gebeurd zijn. Dan zou ze die Boudewijn ook niet gesproken hebben en natuurlijk ook geen ruzie met 'm hebben kunnen krijgen. Ze heeft wel vreselijk tegen 'm gescholden. En 'm geslagen ook. Ze begrijpt nu niet meer hoe ze het gedurfd heeft. En ze schaamt er zich ook een beetje over. Want hij jokte niet. Dat heeft ze wel van Harro begrepen. En zij . . . Maar hij zei het wel met een vals gezicht. Net of hij er plezier in had. Eerst niet. Maar later. En dat was gemeen. Misschien ziet ze 'm nog wel eens in dat park. Of in die leeszaal. En dan zal ze zeggen . . . Maar ze komt er niet meer aan toe om te bedenken wat ze dan tegen Boudewijn zal zeggen. Zonder dat ze het zelf gemerkt heeft, is ze afgereisd naar dromenland.

Pier ligt langer wakker. Als moeder tegen negenen nog even bij 'm komt kijken, slaapt hij nog steeds niet. Moeder gaat even bij 'm op de rand van z'n bed zitten. Ze legt haar koele hand op z'n voorhoofd, dat warm is van het woelen. Lekker voelt dat. „Kun je niet in slaap komen, lieverd?” vraagt ze intussen vriendelijk.

Pier schudt z'n hoofd. „Ik moet aldoor aan vanmiddag denken,” zegt hij. „En dan zie ik Robbie ook telkens weer voor me. U weet wel, die hond. En dan is het net of ik dat vreselijke janken weer hoor. En dan denk ik: zo had ik . . .”

Nu legt moeder haar hand op z'n mond. „Zeg maar niets meer, jon-

gen," begint ze. „Moeder begrijpt het wel. Maar probeer nu 's aan iets anders te denken, hè? Aan een mooi boek, dat je gelezen hebt. Of aan het speelhuisje, dat Geert en jij samen timmeren. Of zing 's een mooi versje. Zingen helpt altijd zo goed bij zo iets.”

Pier knikt. Ja, dat zal hij straks proberen. Hij vindt het fijn dat moeder bij hem gekomen is en zo met hem praat. „En ik wil ook beslist niet meer te laat thuiskomen, mam,” zegt hij dan opeens. „Eerlijk niet.” En dan een beetje verdrietig: „Maar dat heb ik al zo vaak tegen me zelf gezegd en het gaat toch steeds weer mis. Ik kan zeker niet doen wat ik wil.”

Moeder kijkt even stil voor zich uit. „Dat kunnen we geen van allen, Pier,” zegt ze dan ernstig. „Vader niet. En moeder niet. Niemand. Maar je weet best dat er Eén is Die alles kan. En Die we mogen vragen om ons te helpen.”

Pier knikt alweer. Natuurlijk weet hij dat.

Moeder buigt zich over hem heen en geeft 'm een zoen. „Denk daar dan maar aan, Pierewiet,” lacht ze. „Dan komt het vast goed. En ga nu maar gauw lekker slapen. Welterusten.”

Pier slaat z'n armen om z'n moeders hals en geeft haar een stevige pakkerd. Zijn moeder is de liefste moeder van de hele wereld. Maar dat kan hij niet zeggen. Dat doet een jongen van elf jaar niet meer, vindt hij. Dat staat zo kinderachtig. Dat is iets voor meisjes. Kleine meisjes, zoals Marlieske. Maar hij... Nee, hij kan het alleen denken. „Dag mam,” zegt hij daarom alleen maar. Dat is ook genoeg. Z'n moeder voelt best dat hij daarmee eigenlijk dat andere bedoelt. Wat dacht je dan. Daarvoor is ze toch zeker z'n moeder!

INHOUD

1. Van knickers, een vliegend tapijt, een tandarts en een geheimpje	7
2. Pier en Marlieske weten van een straf een feest te maken. En tante Frouck...	18
3. Marlieske doet een boodschap en Pier beleeft iets naars	25
4. „Nu ben ik fijn negen dagen in 't voren, mam” . . .	39
5. De middag begint zo fijn, maar...	51
6. „Het zou glad m'n eigen schuld geweest zijn” . . .	64